

INCIPIIT LIBER PRIMUS MACCHABEORUM

¹ Et factum est, postquam percussit Alexander Philippi Macedo, qui primus regnavit in Græcia, egressus de terra Cethim, Darium regem Persarum et Medorum: ² constituit prælia multa, et obtinuit omnium munitiones, et interfecit reges terræ, ³ et pertransiit usque ad fines terræ: et accepit spolia multitudinis gentium, et siluit terra in conspectu ejus. ⁴ Et congregavit virtutem, et exercitum fortem nimis: et exaltatum est, et elevatum cor ejus: ⁵ et obtinuit regiones gentium, et tyrannos: et facti sunt illi in tributum. ⁶ Et post hæc decidit in lectum, et cognovit quia moreretur. ⁷ Et vocavit pueros suos nobiles, qui secum erant nutriti a juventute: et divisit illis regnum suum, cum adhuc viveret. ⁸ Et regnavit Alexander annis duodecim, et mortuus est. ⁹ Et obtinuerunt pueri ejus regnum, unusquisque in loco suo: ¹⁰ et imposuerunt omnes sibi diademata post mortem ejus, et filii eorum post eos annis multis, et multiplicata sunt mala in terra. ¹¹ Et exiit ex eis radix peccatrix, Antiochus illustris, filius Antiochi regis, qui fuerat Romæ obses: et regnavit in anno centesimo trigesimo septimo regni Græcorum. ¹² In diebus illis, exierunt ex Israël filii iniqui, et suaserunt multis, dicentes: Eamus, et disponamus testamentum cum gentibus, quæ circa nos sunt: quia ex quo recessimus ab eis, invenerunt nos multa mala. ¹³ Et bonus visus est

sermo in oculis eorum. ¹⁴ Et destinaverunt aliqui de populo, et abierunt ad regem: et dedit illis potestatem ut facerent justitiam gentium. ¹⁵ Et ædificaverunt gymnasium in Jerosolymis secundum leges nationum: ¹⁶ et fecerunt sibi præputia, et recesserunt a testamento sancto, et juncti sunt nationibus, et venundati sunt ut facerent malum. ¹⁷ Et paratum est regnum in conspectu Antiochi, et cœpit regnare in terra Ægypti ut regnaret super duo regna. ¹⁸ Et intravit in Ægyptum in multitudine gravi, in curribus, et elephantis, et equitibus, et copiosa navium multitudine: ¹⁹ et constituit bellum adversus Ptolemæum regem Ægypti, et veritus est Ptolemæus a facie ejus, et fugit, et ceciderunt vulnerati multi. ²⁰ Et comprehendit civitates munitas in terra Ægypti, et accepit spolia terræ Ægypti. ²¹ Et convertit Antiochus, postquam percussit Ægyptum in centesimo et quadragesimo tertio anno: et ascendit ad Israël, ²² et ascendit Jerosolymam in multitudine gravi. ²³ Et intravit in sanctificationem cum superbia, et accepit altare aureum, et candelabrum luminis, et universa vasa ejus, et mensam propositionis, et libatoria, et phialas, et mortariola aurea, et velum, et coronas, et ornamentum aureum, quod in facie templi erat: et comminuit omnia. ²⁴ Et accepit argentum, et aurum, et vasa concupiscibilia: et accepit thesauros occultos, quos invenit: et sublatis omnibus, abiit in terram suam. ²⁵ Et fecit cædem hominum, et locutus est in superbia magna. ²⁶ Et factus est planctus magnus in Israël, et in omni loco eorum: ²⁷ et ingemuerunt principes et seniores; virgines et juvenes infirmati sunt: et speciositas mulierum

immutata est. ²⁸ Omnis maritus sumpsit lamentum, et quæ sedebant in thoro maritali, lugebant: ²⁹ et commota est terra super habitantes in ea, et universa domus Jacob induit confusionem. ³⁰ Et post duos annos dierum, misit rex principem tributorum in civitates Juda, et venit Jerusalem cum turba magna. ³¹ Et locutus est ad eos verba pacifica in dolo: et crediderunt ei. ³² Et irruit super civitatem repente, et percussit eam plaga magna, et perdidit populum multum ex Israël. ³³ Et accepit spolia civitatis: et succendit eam igni, et destruxit domos ejus, et muros ejus in circuitu: ³⁴ et captivas duxerunt mulieres, et natos et pecora possederunt. ³⁵ Et ædificaverunt civitatem David muro magno et firmo, et turribus firmis, et facta est illis in arcem: ³⁶ et posuerunt illic gentem peccatricem viros iniquos, et convaluerunt in ea: et posuerunt arma, et escas, et congregaverunt spolia Jerusalem: ³⁷ et reposuerunt illic: et facti sunt in laqueum magnum. ³⁸ Et factum est hoc ad insidias sanctificationi, et in diabolum malum in Israël: ³⁹ et effuderunt sanguinem innocentem per circuitum sanctificationis, et contaminaverunt sanctificationem. ⁴⁰ Et fugerunt habitatores Jerusalem propter eos, et facta est habitatio exterorum, et facta est externa semini suo, et nati ejus reliquerunt eam. ⁴¹ Sanctificatio ejus desolata est sicut solitudo; dies festi ejus conversi sunt in luctum, sabbata ejus in opprobrium, honores ejus in nihilum. ⁴² Secundum gloriam ejus multiplicata est ignominia ejus, et sublimitas ejus conversa est in luctum. ⁴³ Et scripsit rex Antiochus omni regno suo ut esset omnis populus unus:

et relinqueret unusquisque legem suam. ⁴⁴ Et consenserunt omnes gentes secundum verbum regis Antiochi: ⁴⁵ et multi ex Israël consenserunt servituti ejus, et sacrificaverunt idolis, et coinquinaverunt sabbatum. ⁴⁶ Et misit rex libros per manus nuntiorum in Jerusalem, et in omnes civitates Juda, ut sequerentur leges gentium terræ, ⁴⁷ et prohiberent holocausta et sacrificia, et placationes fieri in templo Dei, ⁴⁸ et prohiberent celebrari sabbatum, et dies solemnes: ⁴⁹ et jussit coinquinari sancta, et sanctum populum Israël. ⁵⁰ Et jussit ædificari aras, et templa, et idola, et immolari carnes suillas, et pecora communia, ⁵¹ et relinquare filios suos incircumcisos, et coinquinari animas eorum in omnibus immundis, et abominationibus, ita ut obliviscerentur legem, et immutarent omnes justificationes Dei: ⁵² et quicumque non fecissent secundum verbum regis Antiochi, morerentur. ⁵³ Secundum omnia verba hæc scripsit omni regno suo: et præposuit principes populo, qui hæc fieri cogèrent. ⁵⁴ Et jusserunt civitatibus Juda sacrificare. ⁵⁵ Et congregati sunt multi de populo ad eos qui dereliquerant legem Domini, et fecerunt mala super terram: ⁵⁶ et effugaverunt populum Israël in abditis, et in absconditis fugitivorum locis. ⁵⁷ Die quintadecima mensis Casleu, quinto et quadragesimo et centesimo anno, ædificavit rex Antiochus abominandum idolum desolationis super altare Dei, et per universas civitates Juda in circuitu ædificaverunt aras: ⁵⁸ et ante januas domorum et in plateis incendebant thura, et sacrificabant: ⁵⁹ et libros legis

Dei combusserunt igni, scindentes eos: ⁶⁰ et apud quemcumque inveniebantur libri testamenti Domini, et quicumque observabat legem Domini, secundum edictum regis trucidabant eum. ⁶¹ In virtute sua faciebant hæc populo Israël, qui inveniebatur in omni mense et mense in civitatibus. ⁶² Et quinta et vigesima die mensis sacrificabant super aram, quæ erat contra altare. ⁶³ Et mulieres, quæ circumcidebant filios suos, trucidabantur secundum jussum regis Antiochi, ⁶⁴ et suspendebant pueros a cervicibus per universas domos eorum: et eos, qui circumciderant illos, trucidabant. ⁶⁵ Et multi de populo Israël definierunt apud se, ut non manducarent immunda: et elegerunt magis mori, quam cibus coinquinari immundis: ⁶⁶ et noluerunt infringere legem Dei sanctam, et trucidati sunt: ⁶⁷ et facta est ira magna super populum valde.

2

¹ In diebus illis surrexit Mathathias filius Joannis filii Simeonis, sacerdos ex filiis Joarib, ab Jerusalem, et consedit in monte Modin: ² et habebat filios quinque, Joannem, qui cognominabatur Gaddis: ³ et Simonem, qui cognominabatur Thasi: ⁴ et Judam, qui vocabatur Machabæus: ⁵ et Eleazarum, qui cognominabatur Abaron: et Jonathan, qui cognominabatur Apphus: ⁶ hi viderunt mala, quæ fiebant in populo Juda, et in Jerusalem. ⁷ Et dixit Mathathias: Væ mihi! ut quid natus sum videre contritionem populi mei, et contritionem civitatis sanctæ, et sedere illic, cum datur in manibus inimicorum? ⁸ Sancta in manu extraneorum facta sunt: templum ejus

sicut homo ignobilis. ⁹ Vasa gloriæ ejus captiva abducta sunt: trucidati sunt senes ejus in plateis, et juvenes ejus ceciderunt in gladio inimicorum. ¹⁰ Quæ gens non hæreditavit regnum ejus et non obtinuit spolia ejus? ¹¹ Omnis compositio ejus ablata est. Quæ erat libera, facta est ancilla. ¹² Et ecce sancta nostra, et pulchritudo nostra, et claritas nostra desolata est, et coinquinaverunt ea gentes. ¹³ Quo ergo nobis adhuc vivere? ¹⁴ Et scidit vestimenta sua Mathathias, et filii ejus: et operuerunt se ciliciis, et planxerunt valde. ¹⁵ Et venerunt illuc qui missi erant a rege Antiocho, ut cogèrent eos, qui confugerant in civitatem Modin, immolare, et accendere thura, et a lege Dei discedere. ¹⁶ Et multi de populo Israël consentientes accesserunt ad eos: sed Mathathias et filii ejus constanter steterunt. ¹⁷ Et respondentes qui missi erant ab Antiocho, dixerunt Mathathiæ: Princeps, et clarissimus et magnus es in hac civitate, et ornatus filiis et fratribus: ¹⁸ ergo accede prior, et fac jussum regis, sicut fecerunt omnes gentes, et viri Juda, et qui remanserunt in Jerusalem: et eris tu, et filii tui, inter amicos regis, et amplificatus auro, et argento, et muneribus multis. ¹⁹ Et respondit Mathathias, et dixit magna voce: Etsi omnes gentes regi Antiocho obediunt, ut discedat unusquisque a servitute legis patrum suorum, et consentiat mandatis ejus: ²⁰ ego et filii mei, et fratres mei, obediemus legi patrum nostrorum: ²¹ propitius sit nobis Deus: non est nobis utile relinquere legem, et justitias Dei: ²² non audiemus verba regis Antiochi, nec sacrificabimus transgre-

dientes legis nostræ mandata, ut eamus altera via. ²³ Et ut cessavit loqui verba hæc, accessit quidam Judæus in omnium oculis sacrificare idolis super aram in civitate Modin, secundum jussum regis: ²⁴ et vidit Mathathias, et doluit, et contremuerunt renes ejus, et accensus est furor ejus secundum judicium legis, et insiliens trucidavit eum super aram: ²⁵ sed et virum, quem rex Antiochus miserat, qui cogebat immolare, occidit in ipso tempore, et aram destruxit: ²⁶ et zelatus est legem, sicut fecit Phinees Zamri filio Salomi. ²⁷ Et exclamavit Mathathias voce magna in civitate, dicens: Omnis qui zelum habet legis, statuens testamentum, exeat post me. ²⁸ Et fugit ipse, et filii ejus in montes, et reliquerunt quæcumque habebant in civitate. ²⁹ Tunc descenderunt multi quærentes judicium, et justitiam, in desertum: ³⁰ et sederunt ibi ipsi, et filii eorum, et mulieres eorum, et pecora eorum: quoniam inundaverunt super eos mala. ³¹ Et renunciatum est viris regis, et exercitui qui erat in Jerusalem civitate David, quoniam discessissent viri quidam, qui dissipaverunt mandatum regis, in loca occulta in deserto, et abiissent post illos multi. ³² Et statim perrexerunt ad eos, et constituerunt adversus eos prælium in die sabbatorum, ³³ et dixerunt ad eos: Resistitis et nunc adhuc? exite, et facite secundum verbum regis Antiochi, et vivetis. ³⁴ Et dixerunt: Non exhibimus, neque faciemus verbum regis, ut polluamus diem sabbatorum. ³⁵ Et concitaverunt adversus eos prælium. ³⁶ Et non responderunt eis, nec lapidem miserunt in eos, nec oppilaverunt loca occulta, ³⁷ dicentes: Moriamur omnes in simplicitate nos-

tra: et testes erunt super nos cælum et terra, quod injuste perditis nos. ³⁸ Et intulerunt illis bellum sabbatis: et mortui sunt ipsi, et uxores eorum, et filii eorum, et pecora eorum usque ad mille animas hominum. ³⁹ Et cognovit Mathathias et amici ejus, et luctum habuerunt super eos valde. ⁴⁰ Et dixit vir proximo suo: Si omnes fecerimus sicut fratres nostri fecerunt, et non pugnaverimus adversus gentes pro animabus nostris et justificationibus nostris, nunc citius disperdent nos a terra. ⁴¹ Et cogitaverunt in die illa, dicentes: Omnis homo, quicumque venerit ad nos in bello die sabbatorum, pugnemus adversus eum: et non moriemur omnes, sicut mortui sunt fratres nostri in occultis. ⁴² Tunc congregata est ad eos synagoga Assidæorum fortis viribus ex Israël, omnis voluntarius in lege: ⁴³ et omnes, qui fugiebant a malis, additi sunt ad eos, et facti sunt illis ad firmamentum. ⁴⁴ Et collegerunt exercitum, et percusserunt peccatores in ira sua, et viros iniquos in indignatione sua: et ceteri fugerunt ad nationes, ut evaderent. ⁴⁵ Et circumivit Mathathias et amici ejus, et destruxerunt aras: ⁴⁶ et circumciderunt pueros incircumcisos quotquot invenerunt in finibus Israël: et in fortitudine. ⁴⁷ Et persecuti sunt filios superbiæ, et prosperatum est opus in manibus eorum: ⁴⁸ et obtinuerunt legem de manibus gentium, et de manibus regum, et non dederant cornu peccatori. ⁴⁹ Et appropinquerunt dies Mathathiæ moriendi, et dixit filiis suis: Nunc confortata est superbia, et castigatio, et tempus eversionis, et ira indignationis. ⁵⁰ Nunc ergo, o filii, æmulatores estote legis, et date animas

vestras pro testamento patrum vestrorum, ⁵¹ et mementote operum patrum, quæ fecerunt in generationibus suis: et accipietis gloriam magnam, et nomen æternum. ⁵² Abraham nonne in tentatione inventus est fidelis, et reputatum est ei ad justitiam? ⁵³ Joseph in tempore angustiae suæ custodivit mandatum, et factus est dominus Ægypti. ⁵⁴ Phinees pater noster, zelando zelum Dei, accepit testamentum sacerdotii æterni. ⁵⁵ Jesus dum implevit verbum, factus est dux in Israëli. ⁵⁶ Caleb dum testificatur in ecclesia, accepit hæreditatem. ⁵⁷ David in sua misericordia consecutus est sedem regni in sæcula. ⁵⁸ Elias, dum zelat zelum legis, receptus est in cælum. ⁵⁹ Ananias et Azarias et Misaël credentes, liberati sunt de flamma. ⁶⁰ Daniel in sua simplicitate liberatus est de ore leonum. ⁶¹ Et ita cogitate per generationem et generationem: quia omnes qui sperant in eum, non infirmantur. ⁶² Et a verbis viri peccatoris ne timueritis, quia gloria ejus stercus et vermis est: ⁶³ hodie extollitur, et cras non invenietur: quia conversus est in terram suam, et cogitatio ejus periit. ⁶⁴ Vos ergo filii, confortamini, et viriliter agite in lege: quia in ipsa gloriosi eritis. ⁶⁵ Et ecce Simon frater vester, scio quod vir consilii est: ipsum audite semper, et ipse erit vobis pater. ⁶⁶ Et Judas Machabæus, fortis viribus a juventute sua, sit vobis princeps militiæ, et ipse aget bellum populi. ⁶⁷ Et adducetis ad vos omnes factores legis: et vindicate vindictam populi vestri. ⁶⁸ Retribuite retributionem gentibus, et intendite in præceptum legis. ⁶⁹ Et benedixit eos, et appositus est ad patres suos. ⁷⁰ Et defunctus est anno centesimo et quadragésimo sexto: et sepul-

tus est a filiis suis in sepulchris patrum suorum in Modin, et planxerunt eum omnis Israël planctu magno.

3

¹ Et surrexit Judas, qui vocabatur Machabæus, filius ejus, pro eo: ² et adjuvabant eum omnes fratres ejus, et universi qui se conjunxerant patri ejus, et præliabantur prælium Israël cum lætitia. ³ [Et dilatavit gloriam populo suo, et induit se lorica[m] sicut gigas, et succinxit se arma bellica sua in præliis, et protegebat castra gladio suo. ⁴ Similis factus est leoni in operibus suis, et sicut catulus leonis rugiens in venatione. ⁵ Et persecutus est iniquos perscrutans eos: et qui conturbabant populum suum, eos succendit flammis: ⁶ et repulsi sunt inimici ejus præ timore ejus, et omnes operarii iniquitatis conturbati sunt: et directa est salus in manu ejus. ⁷ Et exacerbat reges multos, et lætificabat Jacob in operibus suis, et in sæculum memoria ejus in benedictione. ⁸ Et perambulavit civitates Juda, et perdidit impios ex eis, et avertit iram ab Israël. ⁹ Et nominatus est usque ad novissimum terræ, et congregavit pereuntes.] ¹⁰ Et congregavit Apollonius gentes, et a Samaria virtutem multam et magnam ad bellandum contra Israël. ¹¹ Et cognovit Judas, et exiit obviam illi: et percussit, et occidit illum: et ceciderunt vulnerati multi, et reliqui fugerunt. ¹² Et accepit spolia eorum: et gladium Apollonii abstulit Judas, et erat pugnans in eo omnibus diebus. ¹³ Et audivit Seron princeps exercitus Syriæ, quod congregavit Judas congregationem fidelium, et ecclesiam secum, ¹⁴ et ait:

Faciam mihi nomen, et glorificabor in regno, et debellabo Judam, et eos qui cum ipso sunt, qui spernebant verbum regis. ¹⁵ Et præparavit se: et ascenderunt cum eo castra impiorum fortes auxiliarii ut facerent vindictam in filios Israëli. ¹⁶ Et appropinquaverunt usque ad Bethoron: et exivit Judas obviam illi cum paucis. ¹⁷ Ut autem viderunt exercitum venientem sibi obviam, dixerunt Judæ: Quomodo poterimus pauci pugnare contra multitudinem tantam, et tam fortem, et nos fatigati sumus jejunio hodie? ¹⁸ Et ait Judas: Facile est concludi multos in manus paucorum: et non est differentia in conspectu Dei cæli liberare in multis, et in paucis: ¹⁹ quoniam non in multitudine exercitus victoria belli, sed de cælo fortitudo est. ²⁰ Ipsi veniunt ad nos in multitudine contumaci, et superbia, ut disperdant nos, et uxores nostras, et filios nostros, et ut spolient nos: ²¹ nos vero pugnabimus pro animabus nostris, et legibus nostris: ²² et ipse Dominus conteret eos ante faciem nostram: vos autem ne timueritis eos. ²³ Ut cessavit autem loqui, insiluit in eos subito: et contritus est Seron et exercitus ejus in conspectu ipsius: ²⁴ et persecutus est eum in descensu Bethoron usque in campum, et ceciderunt ex eis octingenti viri, reliqui autem fugerunt in terram Philisthiim. ²⁵ Et cecidit timor Judæ ac fratrum ejus, et formido super omnes gentes in circuitu eorum: ²⁶ et pervenit ad regem nomen ejus, et de præliis Judæ narrabant omnes gentes. ²⁷ Ut audivit autem rex Antiochus sermones istos, iratus est animo: et misit, et congregavit exercitum universi regni sui, castra fortia valde: ²⁸ et aperuit ærarium suum,

et dedit stipendia exercitui in annum: et mandavit illis ut essent parati ad omnia. ²⁹ Et vidit quod defecit pecunia de thesauris suis, et tributa regionis modica propter dissensionem et plagam quam fecit in terra, ut tolleret legitima, quæ erant a primis diebus: ³⁰ et timuit ne non haberet ut semel et bis, in sumptus et donaria, quæ dederat ante larga manu: et abundaverat super reges qui ante eum fuerant. ³¹ Et consternatus erat animo valde, et cogitavit ire in Persidem, et accipere tributa regionum, et congregare argentum multum. ³² Et reliquit Lysiam hominem nobilem de genere regali, super negotia regia, a flumine Euphrate usque ad flumen Ægypti, ³³ et ut nutriret Antiochum filium suum, donec rediret. ³⁴ Et tradidit ei medium exercitum, et elephantos: et mandavit ei de omnibus quæ volebat, et de inhabitantibus Judæam, et Jerusalem: ³⁵ et ut mitteret ad eos exercitum ad conterendam et extirpandam virtutem Israël, et reliquias Jerusalem, et auferendam memoriam eorum de loco: ³⁶ et ut constitueret habitatores filios alienigenas in omnibus finibus eorum, et sorte distribueret terram eorum. ³⁷ Et rex assumpsit partem exercitus residui, et exivit ab Antiochia civitate regni sui anno centesimo et quadragesimo septimo: et transfretavit Euphraten flumen, et perambulabat superiores regiones. ³⁸ Et elegit Lysias Ptolemæum filium Dorymini, et Nicanorem, et Gorgiam, viros potentes ex amicis regis: ³⁹ et misit cum eis quadraginta millia virorum, et septem millia equitum, ut venirent in terram Juda, et disperderent eam secundum verbum regis. ⁴⁰ Et processerunt cum

universa virtute sua, et venerunt, et applicuerunt Emmaum in terra campestri. ⁴¹ Et audierunt mercatores regionum nomen eorum: et acceperunt argentum, et aurum multum valde, et pueros, et venerunt in castra ut acciperent filios Israëli in servos, et additi sunt ad eos exercitus Syriæ, et terræ alienigenarum. ⁴² Et vidit Judas et fratres ejus, quia multiplicata sunt mala, et exercitus applicabant ad fines eorum: et cognoverunt verba regis, quæ mandavit populo facere in interitum et consummationem: ⁴³ et dixerunt unusquisque ad proximum suum: Erigamus dejectionem populi nostri, et pugnemus pro populo nostro, et sanctis nostris. ⁴⁴ Et congregatus est conventus ut essent parati in prælium, et ut orarent et peterent misericordiam et miserationes. ⁴⁵ Et Jerusalem non habitabatur, sed erat sicut desertum: non erat qui ingrederetur et egrederetur de natis ejus. Et sanctum conculcabatur: et filii alienigenarum erant in arce; ibi erat habitatio gentium: et ablata est voluptas a Jacob, et defecit ibi tibia et cithara. ⁴⁶ Et congregati sunt, et venerunt in Maspha contra Jerusalem, quia locus orationis erat in Maspha ante in Israëli. ⁴⁷ Et jejunaverunt illa die, et induerunt se ciliciis, et cinerem imposuerunt capiti suo, et disciderunt vestimenta sua: ⁴⁸ et expanderunt libros legis, de quibus scrutabantur gentes similitudinem simulacrorum suorum: ⁴⁹ et attulerunt ornamenta sacerdotalia, et primitias, et decimas: et suscitaverunt Nazaræos, qui impleverant dies, ⁵⁰ et clamaverunt voce magna in cælum, dicentes: Quid faciemus istis, et quo eos

ducemus? ⁵¹ et sancta tua conculcata sunt, et contaminata sunt, et sacerdotes tui facti sunt in luctum, et in humilitatem: ⁵² et ecce nationes convenerunt adversum nos ut nos disperdant: tu scis quæ cogitant in nos. ⁵³ Quomodo poterimus subsistere ante faciem eorum, nisi tu, Deus, adjuves nos? ⁵⁴ Et tubis exclamaverunt voce magna. ⁵⁵ Et post hæc constituit Judas duces populi, tribunos, et centuriones, et pentacontarchos, et decuriones. ⁵⁶ Et dixit his, qui ædificabant domos, et sponsabant uxores, et plantabant vineas, et formidolosis, ut redirent unusquisque in domum suam secundum legem. ⁵⁷ Et moverunt castra, et collocaverunt ad austrum Emmaum. ⁵⁸ Et ait Judas: Accingimini, et estote filii potentes, et estote parati in mane, ut pugnetis adversus nationes has quæ convenerunt adversum nos disperdere nos, et sancta nostra: ⁵⁹ quoniam melius est nos mori in bello, quam videre mala gentis nostræ, et sanctorum. ⁶⁰ Sicut autem fuerit voluntas in cælo, sic fiat.

4

¹ Et assumpsit Gorgias quinque millia virorum, et mille equites electos: et moverunt castra nocte, ² ut applicarent ad castra Judæorum, et percuterent eos subito: et filii, qui erant ex arce, erant illis duces. ³ Et audivit Judas, et surrexit ipse et potentes percutere virtutem exercituum regis, qui erant in Emmaum: ⁴ adhuc enim dispersus erat exercitus a castris. ⁵ Et venit Gorgias in castra Judæ noctu, et neminem invenit: et quærebat eos in montibus, quoniam dixit: Fugiunt hi a nobis. ⁶ Et cum dies factus esset, apparuit Judas in

campo cum tribus millibus virorum tantum, qui tegumenta et gladios non habebant: ⁷ et viderunt castra gentium valida, et loricatedos et equitatus in circuitu eorum, et hi docti ad prælium. ⁸ Et ait Judas viris, qui secum erant: Ne timueritis multitudinem eorum, et impetum eorum ne formidatis. ⁹ Mementote qualiter salvi facti sunt patres nostri in mari Rubro, cum sequeretur eos Pharaon cum exercitu multo. ¹⁰ Et nunc clamemus in cælum: et miserebitur nostri Dominus, et memor erit testamenti patrum nostrorum, et conteret exercitum istum ante faciem nostram hodie: ¹¹ et scient omnes gentes quia est qui redimat et liberet Israël. ¹² Et elevaverunt alienigenæ oculos suos, et viderunt eos venientes ex adverso. ¹³ Et exierunt de castris in prælium, et tuba cecinerunt hi qui erant cum Juda. ¹⁴ Et congressi sunt: et contritæ sunt gentes, et fugerunt in campum. ¹⁵ Novissimi autem omnes ceciderunt in gladio, et persecuti sunt eos usque Gezeron, et usque in campos Idumææ, et Azoti, et Jamniæ: et ceciderunt ex illis usque ad tria millia virorum. ¹⁶ Et reversus est Judas, et exercitus ejus sequens eum. ¹⁷ Dixitque ad populum: Non concupiscatis spolia: quia bellum contra nos est, ¹⁸ et Gorgias et exercitus ejus prope nos in monte: sed state nunc contra inimicos nostros, et expugnate eos, et sumetis postea spolia securi. ¹⁹ Et adhuc loquente Juda hæc, ecce apparuit pars quædam prospiciens de monte. ²⁰ Et vidit Gorgias quod in fugam conversi sunt sui, et succenderunt castra: fumus enim, qui videbatur, declarabat quod factum est. ²¹ Quibus illi conspectis timuerunt valde,

aspicientes simul et Judam, et exercitum in campo paratum ad prælium. ²² Et fugerunt omnes in campum alienigenarum: ²³ et Judas reversus est ad spolia castrorum, et acceperunt aurum multum, et argentum, et hyacinthinum, et purpuram marinam, et opes magnas. ²⁴ Et conversi, hymnum canebant, et benedicebant Deum in cælum, quoniam bonus est, quoniam in sæculum misericordia ejus. ²⁵ Et facta est salus magna in Israël in die illa. ²⁶ Quicumque autem alienigenarum evaserunt, venerunt, et nuntiaverunt Lysiae universa quæ acciderant. ²⁷ Quibus ille auditis, consternatus animo deficiebat: quod non qualia voluit, talia contigerunt in Israël, et qualia mandavit rex. ²⁸ Et sequenti anno, congregavit Lysias virorum electorum sexaginta millia, et equitum quinque millia, ut debellaret eos. ²⁹ Et venerunt in Judæam, et castra posuerunt in Bethoron, et occurrit illis Judas cum decem millibus viris. ³⁰ Et viderunt exercitum fortem, et oravit, et dixit: Benedictus es, salvator Israël, qui contrivisti impetum potentis in manu servi tui David, et tradidisti castra alienigenarum in manu Jonathæ filii Saul, et armigeri ejus. ³¹ Conclude exercitum istum in manu populi tui Israël, et confundantur in exercitu suo et equitibus. ³² Da illis formidinem, et tabefac audaciam virtutis eorum, et commoveantur contritione sua. ³³ Dejice illos gladio diligentium te: et collaudent te omnes, qui noverunt nomen tuum, in hymnis. ³⁴ Et commiserunt prælium: et ceciderunt de exercitu Lysiae quinque millia virorum. ³⁵ Videns autem Lysias fugam suorum, et Judæorum audaciam, et quod parati sunt aut vivere, aut mori

fortiter, abiit Antiochiam, et elegit milites, ut multiplicati rursus venirent in Judæam. ³⁶ Dixit autem Judas, et fratres ejus: Ecce contriti sunt inimici nostri: ascendamus nunc mundare sancta, et renovare. ³⁷ Et congregatus est omnis exercitus, et ascenderunt in montem Sion. ³⁸ Et viderunt sanctificationem desertam, et altare profanatum, et portas exustas, et in atriis virgulta nata sicut in saltu vel in montibus, et pastophoria diruta. ³⁹ Et sciderunt vestimenta sua, et planxerunt planctu magno, et imposuerunt cinerem super caput suum, ⁴⁰ et ceciderunt in faciem super terram, et exclamaverunt tubis signorum, et clamaverunt in cælum. ⁴¹ Tunc ordinavit Judas viros ut pugnarent adversus eos qui erant in arce, donec emundarent sancta. ⁴² Et elegit sacerdotes sine macula, voluntatem habentes in lege Dei: ⁴³ et mundaverunt sancta, et tulerunt lapides contaminationis in locum immundum. ⁴⁴ Et cogitavit de altari holocaustorum, quod profanatum erat, quid de eo faceret. ⁴⁵ Et incidit illis consilium bonum ut destruerent illud: ne forte illis esset in opprobrium, quia contaminaverunt illud gentes, et demoliti sunt illud. ⁴⁶ Et reposuerunt lapides in monte domus in loco apto, quoadusque veniret propheta, et responderet de eis. ⁴⁷ Et acceperunt lapides integros secundum legem, et ædificaverunt altare novum secundum illud quod fuit prius: ⁴⁸ et ædificaverunt sancta, et quæ intra domum erant intrinsecus: et ædem, et atria sanctificaverunt. ⁴⁹ Et fecerunt vasa sancta nova, et intulerunt candelabrum, et altare incensorum, et mensam, in templum. ⁵⁰ Et incensum posuerunt super altare,

et accenderunt lucernas quæ super candelabrum erant, et lucebant in templo. ⁵¹ Et posuerunt super mensam panes, et appenderunt vela, et consummaverunt omnia opera quæ fecerant. ⁵² Et ante matutinum surrexerunt quinta et vigesima die mensis noni (hic est mensis Casleu) centesimi quadragiesimi octavi anni: ⁵³ et obtulerunt sacrificium secundum legem super altare holocaustorum novum, quod fecerunt. ⁵⁴ Secundum tempus et secundum diem in qua contaminaverunt illud gentes, in ipsa renovatum est in canticis, et citharis, et cinyris, et in cymbalis. ⁵⁵ Et cecidit omnis populus in faciem, et adoraverunt, et benedixerunt in cælum eum, qui prosperavit eis. ⁵⁶ Et fecerunt dedicationem altaris diebus octo, et obtulerunt holocausta cum lætitia, et sacrificium salutaris et laudis. ⁵⁷ Et ornaverunt faciem templi coronis aureis et scutulis, et dedicaverunt portas et pastophoria, et imposuerunt eis januas. ⁵⁸ Et facta est lætitia in populo magna valde, et aversum est opprobrium gentium. ⁵⁹ Et statuit Judas, et fratres ejus, et universa ecclesia Israël, ut agatur dies dedicationis altaris in temporibus suis ab anno in annum per dies octo a quinta et vigesima die mensis Casleu, cum lætitia et gaudio. ⁶⁰ Et ædificaverunt in tempore illo montem Sion, et per circuitum muros altos et turres firmas, nequando venirent gentes, et conculcarent eum sicut antea fecerunt. ⁶¹ Et collocavit illic exercitum, ut servarent eum, et munivit eum ad custodiendum Bethsuram, ut haberet populus munitionem contra faciem Idumææ.

5

¹ Et factum est, ut audierunt gentes in circuitu quia ædificatum est altare et sanctuarium sicut prius, iratæ sunt valde: ² et cogitabant tollere genus Jacob, qui erant inter eos, et cœperunt occidere de populo, et persequi. ³ Et debellabat Judas filios Esau in Idumæa, et eos qui erant in Acrabathane, quia circumsedebant Israëlitas: et percussit eos plaga magna. ⁴ Et recordatus est malitiam filiorum Bean, qui erant populo in laqueum et in scandalum, insidiantes ei in via. ⁵ Et conclusi sunt ab eo in turribus, et applicuit ad eos, et anathematizavit eos, et incendit turres eorum igni cum omnibus qui in eis erant. ⁶ Et transivit ad filios Ammon, et invenit manum fortem, et populum copiosum, et Timotheum ducem ipsorum: ⁷ et commisit cum eis prælia multa, et contriti sunt in conspectu eorum, et percussit eos: ⁸ et cepit Gazer civitatem et filias ejus, et reversus est in Judæam. ⁹ Et congregatæ sunt gentes quæ sunt in Galaad adversus Israëlitas, qui erant in finibus eorum, ut tollerent eos: et fugerunt in Datheman munitionem. ¹⁰ Et miserunt litteras ad Judam et fratres ejus, dicentes: Congregatæ sunt adversum nos gentes per circuitum, ut nos auferant, ¹¹ et parant venire, et occupare munitionem, in quam confugimus: et Timotheus est dux exercitus eorum. ¹² Nunc ergo veni, et eripe nos de manibus eorum, quia cecidit multitudo de nobis. ¹³ Et omnes fratres nostri, qui erant in locis Tubin, interfecti sunt: et captivas duxerunt uxores eorum, et natos, et spolia, et peremerunt illic fere mille viros. ¹⁴ Et adhuc epistolæ legeban-

tur, et ecce alii nuntii venerunt de Galilæa concissis tunicis, nuntiantes secundum verba hæc: ¹⁵ dicentes convenisse adversum se a Ptolemaida, et Tyro, et Sidone: et repleta est omnis Galilæa alienigenis, ut nos consumant. ¹⁶ Ut audivit autem Judas et populus sermones istos, convenit ecclesia magna cogitare quid facerent fratribus suis, qui in tribulatione erant, et expugnabantur ab eis. ¹⁷ Dixitque Judas Simoni fratri suo: Elige tibi viros, et vade, et libera fratres tuos in Galilæa: ego autem et frater meus Jonathas ibimus in Galaaditim. ¹⁸ Et reliquit Josephum filium Zachariæ, et Azariam, duces populi, cum residuo exercitu in Judæa ad custodiam: ¹⁹ et præcepit illis, dicens: Præestote populo huic: et nolite bellum committere adversum gentes, donec revertamur. ²⁰ Et partiti sunt Simoni viri tria millia, ut iret in Galilæam: Judæ autem octo millia in Galaaditim. ²¹ Et abiit Simon in Galilæam, et commisit prælia multa cum gentibus: et contritæ sunt gentes a facie ejus, et persecutus est eos usque ad portam ²² Ptolemaidis: et ceciderunt de gentibus fere tria millia virorum. Et accepit spolia eorum, ²³ et assumpsit eos qui erant in Galilæa et in Arbatis, cum uxoribus, et natis, et omnibus quæ erant illis, et adduxit in Judæam cum lætitia magna. ²⁴ Et Judas Machabæus, et Jonathas frater ejus, transierunt Jordanem, et abierunt viam trium dierum per desertum. ²⁵ Et occurrerunt eis Nabuthæi, et susceperunt eos pacifice, et narraverunt eis omnia quæ acciderant fratribus eorum in Galaaditide, ²⁶ et quia multi ex eis comprehensi sunt in Barasa, et Bosor, et in Alimis, et in Casphor, et Mageth, et

Carnaim: hæ omnes civitates munitæ et magnæ. ²⁷ Sed et in ceteris civitatibus Galaaditidis tenentur comprehensi, et in crastinum constituerunt admovere exercitum civitatibus his, et comprehendere, et tollere eos in una die. ²⁸ Et convertit Judas et exercitus ejus viam in desertum Bosor repente, et occupavit civitatem: et occidit omnem masculum in ore gladii, et accepit omnia spolia eorum, et succendit eam igni. ²⁹ Et surrexerunt inde nocte, et ibant usque ad munitionem. ³⁰ Et factum est diluculo, cum elevassent oculos suos, ecce populus multus, cujus non erat numerus, portantes scalas et machinas ut comprehenderent munitionem, et expugnarent eos. ³¹ Et vidit Judas quia cœpit bellum, et clamor belli ascendit ad cælum sicut tuba, et clamor magnus de civitate: ³² et dixit exercitui suo: Pugnate hodie pro fratribus vestris. ³³ Et venit tribus ordinibus post eos, et exclamaverunt tubis, et clamaverunt in oratione. ³⁴ Et cognoverunt castra Timothei quia Machabæus est, et refugerunt a facie ejus: et percusserunt eos plaga magna. Et ceciderunt ex eis in die illa fere octo millia virorum. ³⁵ Et divertit Judas in Maspha, et expugnavit, et cepit eam: et occidit omnem masculum ejus, et sumpsit spolia ejus, et succendit eam igni. ³⁶ Inde perrexit, et cepit Casbon, et Mageth, et Bosor, et reliquas civitates Galaaditidis. ³⁷ Post hæc autem verba congregavit Timotheus exercitum alium, et castra posuit contra Raphon trans torrentem. ³⁸ Et misit Judas specularem exercitum: et renuntiaverunt ei, dicentes: Quia convenerunt ad eum omnes gentes quæ in circuitu nostro sunt, exercitus multus

nimis: ³⁹ et Arabas conduxerunt in auxilium sibi, et castra posuerunt trans torrentem, parati ad te venire in prælium. Et abiit Judas obviam illis. ⁴⁰ Et ait Timotheus principibus exercitus sui: Cum appropinquaverit Judas, et exercitus ejus, ad torrentem aquæ: si transierit ad nos prior, non poterimus sustinere eum, quia potens poterit adversum nos; ⁴¹ si vero timuerit transire, et posuerit castra extra flumen, transfretamus ad eos, et poterimus adversus illum. ⁴² Ut autem appropinquavit Judas ad torrentem aquæ, statuit scribas populi secus torrentem, et mandavit eis, dicens: Neminem hominem reliqueritis, sed veniant omnes in prælium. ⁴³ Et transfretavit ad illos prior, et omnis populus post eum, et contritæ sunt omnes gentes a facie eorum, et projecerunt arma sua, et fugerunt ad fanum, quod erat in Carnaim. ⁴⁴ Et occupavit ipsam civitatem, et fanum succendit igni cum omnibus qui erant in ipso: et oppressa est Carnaim, et non potuit sustinere contra faciem Judæ. ⁴⁵ Et congregavit Judas universos Israëlitas, qui erant in Galaaditide, a minimo usque ad maximum, et uxores eorum, et natos, et exercitum magnum valde, ut venirent in terram Juda. ⁴⁶ Et venerunt usque Ephron: et hæc civitas magna in ingressu posita, munita valde, et non erat declinare ab ea dextera vel sinistra, sed per mediam iter erat. ⁴⁷ Et incluserunt se qui erant in civitate, et obstruxerunt portas lapidibus: et misit ad eos Judas verbis pacificis, ⁴⁸ dicens: Transeamus per terram vestram, ut eamus in terram nostram: et nemo vobis nocebit, tantum pedibus transibimus. Et nolebant eis aperire. ⁴⁹ Et

præcepit Judas prædicare in castris, ut applicarent unusquisque in quo erat loco: ⁵⁰ et applicuerunt se viri virtutis, et oppugnavit civitatem illam tota die et tota nocte, et tradita est civitas in manu ejus: ⁵¹ et peremerunt omnem masculum in ore gladii, et eradicavit eam, et accepit spolia ejus: et transivit per totam civitatem super interfectos. ⁵² Et transgressi sunt Jordanem in campo magno, contra faciem Bethsan. ⁵³ Et erat Judas congregans extremos, et exhortabatur populum per totam viam, donec venirent in terram Juda: ⁵⁴ et ascenderunt in montem Sion cum lætitia, et gaudio, et obtulerunt holocausta, quod nemo ex eis cecidisset donec reverterentur in pace. ⁵⁵ Et in diebus quibus erat Judas et Jonathas in terra Galaad, et Simon frater ejus in Galilæa contra faciem Ptolemaidis, ⁵⁶ audivit Josephus Zachariæ filius, et Azarias princeps virtutis, res bene gestas, et prælia quæ facta sunt, ⁵⁷ et dixit: Faciamus et ipsi nobis nomen, et eamus pugnare adversus gentes quæ in circuitu nostro sunt. ⁵⁸ Et præcepit his qui erant in exercitu suo, et abierunt Jamniam. ⁵⁹ Et exivit Gorgias de civitate, et viri ejus obviam illis in pugnam. ⁶⁰ Et fugati sunt Josephus et Azarias usque in fines Judææ: et ceciderunt illo die de populo Israël ad duo millia viri, et facta est fuga magna in populo: ⁶¹ quia non audierunt Judam, et fratres ejus, existimantes fortiter se facturos. ⁶² Ipsi autem non erant de semine virorum illorum, per quos salus facta est in Israël. ⁶³ Et viri Juda magnificati sunt valde in conspectu omnis Israël, et gentium omnium ubi audiebatur

nomen eorum. ⁶⁴ Et convenerunt ad eos fausta acclamantes. ⁶⁵ Et exivit Judas et fratres ejus, et expugnabant filios Esau in terra quæ ad austrum est, et percussit Chebron et filias ejus: et muros ejus, et turres succendit igni in circuitu. ⁶⁶ Et movit castra ut iret in terram alienigenarum, et perambulabat Samariam. ⁶⁷ In die illa ceciderunt sacerdotes in bello, dum volunt fortiter facere, dum sine consilio exeunt in prælium. ⁶⁸ Et declinavit Judas in Azotum in terram alienigenarum, et diruit aras eorum, et sculptilia deorum ipsorum succendit igni: et cepit spolia civitatum, et reversus est in terram Juda.

6

¹ Et rex Antiochus perambulabat superiores regiones, et audivit esse civitatem Elymaidem in Perside nobilissimam, et copiosam in argento et auro, ² templumque in ea locuples valde, et illic velamina aurea, et loricæ, et scuta, quæ reliquit Alexander Philippi rex Macedo, qui regnavit primus in Græcia. ³ Et venit, et quærebat capere civitatem, et deprædari eam: et non potuit, quoniam innotuit sermo his qui erant in civitate: ⁴ et insurrexerunt in prælium, et fugit inde, et abiit cum tristitia magna, et reversus est in Babyloniam. ⁵ Et venit qui nuntiaret ei in Perside, quia fugata sunt castra quæ erant in terra Juda: ⁶ et quia abiit Lysias cum virtute forti in primis, et fugatus est a facie Judæorum, et invaluerunt armis, et viribus, et spoliis multis, quæ ceperunt de castris, quæ exciderunt: ⁷ et quia diruerunt abominationem, quam ædificaverat super altare

quod erat in Jerusalem: et sanctificationem, sicut prius, circumdederunt muris excelsis, sed et Bethsuram civitatem suam. ⁸ Et factum est ut audivit rex sermones istos, expavit, et commotus est valde: et decidit in lectum, et incidit in languorem præ tristitia, quia non factum est ei sicut cogitabat. ⁹ Et erat illic per dies multos, quia renovata est in eo tristitia magna, et arbitratus est se mori. ¹⁰ Et vocavit omnes amicos suos, et dixit illis: Recessit somnus ab oculis meis, et concidi, et corruï corde præ sollicitudine: ¹¹ et dixi in corde meo: In quantam tribulationem deveni, et in quos fluctus tristitiæ, in qua nunc sum: qui jucundus eram, et dilectus in potestate mea ! ¹² Nunc vero reminiscor malorum quæ feci in Jerusalem, unde et abstuli omnia spolia aurea et argentea quæ erant in ea, et misi auferre habitantes Judæam sine causa. ¹³ Cognovi ergo quia propterea invenerunt me mala ista: et ecce pereo tristitia magna in terra aliena. ¹⁴ Et vocavit Philippum, unum de amicis suis, et præposuit eum super universum regnum suum: ¹⁵ et dedit ei diadema, et stolam suam, et anulum, ut adduceret Antiochum filium suum, et nutriret eum, et regnaret. ¹⁶ Et mortuus est illic Antiochus rex anno centesimo quadagesimo nono. ¹⁷ Et cognovit Lysias quoniam mortuus est rex, et constituit regnare Antiochum filium ejus, quem nutritivit adolescentem: et vocavit nomen ejus Eupator. ¹⁸ Et hi qui erant in arce, concluserant Israël in circuitu sanctorum: et quærebant eis mala semper, et firmamentum gentium. ¹⁹ Et cogitavit Judas disperdere eos: et convocavit universum populum, ut obsiderent

eos. ²⁰ Et convenerunt simul, et obsederunt eos anno centesimo quinquagesimo, et fecerunt ballistas et machinas. ²¹ Et exierunt quidam ex eis qui obsidebantur: et adjunxerunt se illis aliqui impii ex Israëel, ²² et abierunt ad regem, et dixerunt: Quousque non facis iudicium, et vindicas fratres nostros? ²³ Nos decrevimus servire patri tuo, et ambulare in præceptis ejus, et obsequi edictis ejus: ²⁴ et filii populi nostri propter hoc alienabant se a nobis, et quicumque inveniebantur ex nobis, interficiebantur, et hæreditates nostræ diripiebantur. ²⁵ Et non ad nos tantum extenderunt manum, sed et in omnes fines nostros: ²⁶ et ecce applicuerunt hodie ad arcem Jerusalem occupare eam, et munitionem Bethsuram munerunt: ²⁷ et nisi præveneris eos velocius, majora quam hæc facient, et non poteris obtinere eos. ²⁸ Et iratus est rex, ut hæc audivit: et convocavit omnes amicos suos, et principes exercitus sui, et eos qui super equites erant: ²⁹ sed et de regnis aliis et de insulis maritimis venerunt ad eum exercitus conductitii. ³⁰ Et erat numerus exercitus ejus, centum millia peditum, et viginti millia equitum, et elephanti triginta duo, docti ad prælium. ³¹ Et venerunt per Idumæam, et applicuerunt ad Bethsuram, et pugnaverunt dies multos: et fecerunt machinas, et exierunt, et succenderunt eas igni, et pugnaverunt viriliter. ³² Et recessit Judas ab arce, et movit castra ad Bethzacharam contra castra regis. ³³ Et surrexit rex ante lucem, et concitavit exercitus in impetum contra viam Bethzacharam: et comparaverunt se exercitus in prælium, et tubis cecinerunt: ³⁴ et

elephantis ostenderunt sanguinem uvæ et mori, ad acuendos eos in prælium: ³⁵ et dividerunt bestias per legiones, et astiterunt singulis elephantis mille viri in loricis concatenatis, et galeæ æreæ in capitibus eorum: et quingenti equites ordinati unicuique bestiæ electi erant. ³⁶ Hi ante tempus, ubicumque erat bestia, ibi erant: et quocumque ibat, ibant, et non discedebant ab ea. ³⁷ Sed et tures ligneæ super eos firmæ protegentes super singulas bestias: et super eas machinæ: et super singulas viri virtutis triginta duo, qui pugnabant desuper: et Indus magister bestiæ. ³⁸ Et residuum equitatum hinc et inde statuit in duas partes, tubis exercitum commovere, et perurgere constipatos in legionibus ejus. ³⁹ Et ut refulsit sol in clypeos aureos et æreos, resplenduerunt montes ab eis, et resplenduerunt sicut lampades ignis. ⁴⁰ Et distincta est pars exercitus regis per montes excelsos, et alia per loca humilia: et ibant caute et ordinate. ⁴¹ Et commovebantur omnes inhabitantes terram a voce multitudinis, et incessu turbæ, et collisione armorum: erat enim exercitus magnus valde, et fortis. ⁴² Et appropriavit Judas et exercitus ejus in prælium, et ceciderunt de exercitu regis sexcenti viri. ⁴³ Et vidit Eleazar filius Saura unam de bestiis loricatam loricis regis: et erat eminent super ceteras bestias, et visum est ei quod in ea esset rex: ⁴⁴ et dedit se ut liberaret populum suum, et acquireret sibi nomen æternum. ⁴⁵ Et cucurrit ad eam audacter in medio legionis, interficiens a dextris et a sinistris, et cadebant ab eo huc atque illuc. ⁴⁶ Et ivit sub pedes elephantis, et supposuit se ei, et occidit eum: et cecidit in terram super

ipsum, et mortuus est illic. ⁴⁷ Et videntes virtutem regis, et impetum exercitus ejus, diverterunt se ab eis. ⁴⁸ Castra autem regis ascenderunt contra eos in Jerusalem, et applicuerunt castra regis ad Judæam, et montem Sion. ⁴⁹ Et fecit pacem cum his qui erant in Bethsura: et exierunt de civitate, quia non erant eis ibi alimenta conclusis, quia sabbata erant terræ. ⁵⁰ Et comprehendit rex Bethsuram: et constituit illic custodiam servare eam. ⁵¹ Et convertit castra ad locum sanctificationis dies multos: et statuit illic ballistas, et machinas, et ignis jacula, et tormenta ad lapides jactandos, et spicula, et scorpiones ad mittendas sagittas, et fundibula. ⁵² Fecerunt autem et ipsi machinas adversus machinas eorum, et pugnaverunt dies multos. ⁵³ Escæ autem non erant in civitate, eo quod septimus annus esset: et qui remanserant in Judæa de gentibus, consumpserant reliquias eorum, quæ repositæ fuerant. ⁵⁴ Et remanserunt in sanctis viri pauci, quoniam obtinuerat eos fames: et dispersi sunt unusquisque in locum suum. ⁵⁵ Et audivit Lysias quod Philippus, quem constituerat rex Antiochus cum adhuc viveret, ut nutrirer Antiochum filium suum, et regnaret, ⁵⁶ reversus esset a Perside et Media, et exercitus qui abierat cum ipso, et quia quærebat suscipere regni negotia: ⁵⁷ festinavit ire, et dicere ad regem, et duces exercitus: Deficimus quotidie, et esca nobis modica est; et locus, quem obsidemus, est munitus, et incumbit nobis ordinare de regno. ⁵⁸ Nunc itaque demus dextras hominibus istis, et faciamus cum illis pacem, et cum omni gente eorum: ⁵⁹ et constituamus illis ut ambulent in legitimis suis sicut

prius: propter legitima enim ipsorum, quæ despeximus, irati sunt, et fecerunt omnia hæc. ⁶⁰ Et placuit sermo in conspectu regis et principum: et misit ad eos pacem facere, et receperunt illam. ⁶¹ Et iuravit illis rex et principes, et exierunt de munitione. ⁶² Et intravit rex montem Sion, et vidit munitionem loci: et rupit citius iuramentum quod iuravit, et mandavit destruere murum in gyro. ⁶³ Et discessit festinanter, et reversus est Antiochiam, et invenit Philippum dominantem civitati: et pugnavit adversus eum, et occupavit civitatem.

7

¹ Anno centesimo quinquagesimo primo, exiit Demetrius Seleuci filius ab urbe Roma, et ascendit cum paucis viris in civitatem maritimam, et regnavit illic. ² Et factum est, ut ingressus est domum regni patrum suorum, comprehendit exercitus Antiochum et Lysiam, ut adducerent eos ad eum. ³ Et res ei innotuit, et ait: Nolite mihi ostendere faciem eorum. ⁴ Et occidit eos exercitus. Et sedit Demetrius super sedem regni sui. ⁵ Et venerunt ad eum viri iniqui et impii ex Israël: et Alcimus dux eorum, qui volebat fieri sacerdos. ⁶ Et accusaverunt populum apud regem, dicentes: Perdidit Judas et fratres ejus omnes amicos tuos, et nos dispersit de terra nostra. ⁷ Nunc ergo mitte virum, cui credis, ut eat, et videat exterminium omne quod fecit nobis, et regionibus regis: et puniat omnes amicos ejus, et adjuutores eorum. ⁸ Et elegit rex ex amicis suis Bacchidem, qui dominabatur trans flumen magnum

in regno, et fidelem regi: et misit eum, ⁹ ut videret exterminium quod fecit Judas: sed et Alcimum impium constituit in sacerdotium, et mandavit ei facere ultionem in filios Israëli. ¹⁰ Et surrexerunt, et venerunt cum exercitu magno in terram Juda: et miserunt nuntios, et locuti sunt ad Judam et ad fratres ejus verbis pacificis in dolo. ¹¹ Et non intenderunt sermonibus eorum: viderunt enim quia venerunt cum exercitu magno. ¹² Et convenerunt ad Alcimum et Bacchidem congregatio scribarum requirere quæ justa sunt: ¹³ et primi, Assidæi qui erant in filiis Israëli: et exquirebant ab eis pacem. ¹⁴ Dixerunt enim: Homo sacerdos de semine Aaron venit; non decipiet nos: ¹⁵ et locutus est cum eis verba pacifica, et juravit illis, dicens: Non inferemus vobis malum, neque amicis vestris. ¹⁶ Et crediderunt ei: et comprehendit ex eis sexaginta viros, et occidit eos in una die, secundum verbum quod scriptum est: ¹⁷ Carnes sanctorum tuorum, et sanguinem ipsorum effuderunt in circuitu Jerusalem, et non erat qui sepeliret. ¹⁸ Et incubuit timor et tremor in omnem populum: quia dixerunt: Non est veritas, et iudicium in eis: transgressi sunt enim constitutum, et jusjurandum quod juraverunt. ¹⁹ Et movit Bacchides castra ab Jerusalem, et applicuit in Bethzecha: et misit, et comprehendit multos ex eis qui a se effugerant: et quosdam de populo mactavit, et in puteum magnum projecit. ²⁰ Et commisit regionem Alcimo, et reliquit cum eo auxilium in adiutorium ipsi. Et abiit Bacchides ad regem: ²¹ et satis agebat Alcimus pro principatu sacerdotii sui: ²² et convenerunt ad eum omnes,

qui perturbabant populum suum, et obtinuerunt terram Juda, et fecerunt plagam magnam in Israël. ²³ Et vidit Judas omnia mala quæ fecit Alcimus et qui cum eo erant filiis Israël, multo plus quam gentes: ²⁴ et exiit in omnes fines Judææ in circuitu, et fecit vindictam in viros desertores, et cessaverunt ultra exire in regionem. ²⁵ Vidit autem Alcimus quod prævaluit Judas et qui cum eo erant, et cognovit quia non potest sustinere eos: et regressus est ad regem, et accusavit eos multis criminibus. ²⁶ Et misit rex Nicanorem, unum ex principibus suis nobilioribus, qui erat inimicitias exercens contra Israël: et mandavit ei evertere populum. ²⁷ Et venit Nicanor in Jerusalem cum exercitu magno, et misit ad Judam et ad fratres ejus verbis pacificis cum dolo, ²⁸ dicens: Non sit pugna inter me et vos: veniam cum viris paucis, ut videam facies vestras cum pace. ²⁹ Et venit ad Judam, et salutaverunt se invicem pacifice: et hostes parati erant rapere Judam. ³⁰ Et innotuit sermo Judæ quoniam cum dolo venerat ad eum: et conterritus est ab eo, et amplius noluit videre faciem ejus. ³¹ Et cognovit Nicanor quoniam denudatum est consilium ejus: et exivit obviam Judæ in pugnam juxta Capharsalama. ³² Et ceciderunt de Nicanoris exercitu fere quinque millia viri, et fugerunt in civitatem David. ³³ Et post hæc verba ascendit Nicanor in montem Sion: et exierunt de sacerdotibus populi salutare eum in pace, et demonstrare ei holocausta, quæ offerebantur pro rege. ³⁴ Et irridens sprexit eos, et polluit: et locutus est superbe, ³⁵ et juravit cum ira, dicens: Nisi traditus fuerit Judas et exercitus ejus

in manus meas, continuo cum regressus fuero in pace, succendam domum istam. Et exiit cum ira magna. ³⁶ Et intraverunt sacerdotes, et steterunt ante faciem altaris et templi, et flentes dixerunt: ³⁷ Tu, Domine, elegisti domum istam ad invocandum nomen tuum in ea, ut esset domus orationis et obsecrationis populo tuo: ³⁸ fac vindictam in homine isto et exercitu ejus, et cadant in gladio: memento blasphemias eorum, et ne dederis eis ut permaneant. ³⁹ Et exiit Nicanor ab Jerusalem, et castra applicuit ad Bethoron: et occurrit illi exercitus Syriæ. ⁴⁰ Et Judas applicuit in Adarsa cum tribus millibus viris: et oravit Judas, et dixit: ⁴¹ Qui missi erant a rege Sennacherib, Domine, quia blasphemaverunt te, exiit angelus, et percussit ex eis centum octoginta quinque millia: ⁴² sic contere exercitum istum in conspectu nostro hodie: et sciant ceteri quia male locutus est super sancta tua: et judica illum secundum malitiam illius. ⁴³ Et commiserunt exercitus prælium tertiadecima die mensis Adar: et contrita sunt castra Nicanoris, et cecidit ipse primus in prælio. ⁴⁴ Ut autem vidit exercitus ejus quia cecidisset Nicanor, projecerunt arma sua, et fugerunt: ⁴⁵ et persecuti sunt eos viam unius diei ab Adazer usquequo veniatur in Gazara, et tubis cecinerunt post eos cum significationibus: ⁴⁶ et exierunt de omnibus castellis Judææ in circuitu, et ventilabant eos cornibus, et convertebantur iterum ad eos, et ceciderunt omnes gladio, et non est relictus ex eis nec unus. ⁴⁷ Et acceperunt spolia eorum in prædam: et caput Nicanoris amputaverunt, et dexteram ejus, quam extenderat superbe, et at-

tulerunt, et suspenderunt contra Jerusalem. ⁴⁸ Et lætatus est populus valde, et egerunt diem illam in lætitia magna. ⁴⁹ Et constituit agi omnibus annis diem istam tertiadecima die mensis Adar. ⁵⁰ Et siluit terra Juda dies paucos.

8

¹ Et audivit Judas nomen Romanorum, quia sunt potentes viribus, et acquiescunt ad omnia quæ postulantur ab eis, et quicumque accesserunt ad eos, statuerunt cum eis amicitias: et quia sunt potentes viribus. ² Et audierunt prælia eorum, et virtutes bonas, quas fecerunt in Galatia, quia obtinuerunt eos, et duxerunt sub tributum: ³ et quanta fecerunt in regione Hispaniæ, et quod in potestatem redegerunt metalla argenti et auri, quæ illic sunt, et possederunt omnem locum consilio suo, et patientia: ⁴ locaque quæ longe erant valde ab eis, et reges, qui supervenerant eis ab extremis terræ, contriverunt, et percusserunt eos plaga magna: ceteri autem dant eis tributum omnibus annis. ⁵ Et Philippum et Persen Ceterorum regem, et ceteros qui adversum eos armatulerant, contriverunt in bello, et obtinuerunt eos: ⁶ et Antiochum magnum regem Asiæ, qui eis pugnam intulerat habens centum viginti elephantos, et equitatum, et currus, et exercitum magnum valde, contritum ab eis: ⁷ et quia ceperunt eum vivum, et statuerunt ei ut daret ipse, et qui regnarent post ipsum, tributum magnum, et daret obsides, et constitutum, ⁸ et regionem Indorum, et Medos, et Lydos, de optimis regionibus eorum: et acceptas eas ab eis, dederunt

Eumeni regi, ⁹ et quia qui erant apud Helladam, voluerunt ire, et tollere eos: et innotuit sermo his, ¹⁰ et miserunt ad eos ducem unum, et pugnaverunt contra illos, et ceciderunt ex eis multi, et captivas duxerunt uxores eorum et filios, et diripuerunt eos, et terram eorum possederunt, et destruxerunt muros eorum, et in servitutum illos redegerunt usque in hunc diem: ¹¹ et residua regna, et insulas, quæ aliquando restiterant illis, exterminaverunt, et in potestatem redegerunt. ¹² Cum amicis autem suis, et qui in ipsis requiem habebant, conservaverunt amicitiam, et obtinuerunt regna, quæ erant proxima, et quæ erant longe: quia quicumque audiebant nomen eorum, timebant eos: ¹³ quibus vero vellent auxilio esse ut regnarent, regnabant: quos autem vellent, regno deturbabant: et exaltati sunt valde. ¹⁴ Et in omnibus istis nemo portabat diadema, nec induebatur purpura, ut magnificaretur in ea. ¹⁵ Et quia curiam fecerunt sibi, et quotidie consulebant trecentos viginti consilium agentes semper de multitudine, ut quæ digna sunt, gerant: ¹⁶ et committunt uni homini magistratum suum per singulos annos dominari universæ terræ suæ, et omnes obediunt uni, et non est invidia, neque zelus inter eos. ¹⁷ Et elegit Judas Eupolemum filium Joannis filii Jacob, et Jasonem filium Eleazari, et misit eos Romam constituere cum illis amicitiam et societatem: ¹⁸ et ut auferrent ab eis jugum Græcorum, quia viderunt quod in servitutum premerent regnum Israël. ¹⁹ Et abierunt Romam viam multam valde, et introierunt curiam, et dixerunt: ²⁰ Judas Machabæus, et fratres ejus, et populus Judæorum,

miserunt nos ad vos statuere vobiscum societatem et pacem, et conscribere nos socios et amicos vestros. ²¹ Et placuit sermo in conspectu eorum. ²² Et hoc rescriptum est quod rescripserunt in tabulis æreis, et miserunt in Jerusalem, ut esset apud eos ibi memoriale pacis et societatis: ²³ Bene sit Romanis, et genti Judæorum, in mari et in terra in æternum: gladiusque et hostis procul sit ab eis. ²⁴ Quod si institerit bellum Romanis prius, aut omnibus sociis eorum in omni dominatione eorum, ²⁵ auxilium feret gens Judæorum, prout tempus dictaverit, corde pleno: ²⁶ et præliantibus non dabunt, neque subministrabunt triticum, arma, pecuniam, naves, sicut placuit Romanis: et custodient mandata eorum, nihil ab eis accipientes. ²⁷ Similiter autem et si genti Judæorum prius acciderit bellum, adjuvabunt Romani ex animo, prout eis tempus permiserit: ²⁸ et adjuvantibus non dabitur triticum, arma, pecunia, naves, sicut placuit Romanis: et custodient mandata eorum absque dolo: ²⁹ secundum hæc verba constituerunt Romani populo Judæorum. ³⁰ Quod si post hæc verba hi aut illi addere aut demere ad hæc aliquid voluerint, facient ex proposito suo: et quæcumque addiderint, vel dempserint, rata erunt. ³¹ Sed et de malis, quæ Demetrius rex fecit in eos, scripsimus ei, dicentes: Quare gravasti jugum tuum super amicos nostros, et socios Judæos? ³² si ergo iterum adierint nos, adversum te faciemus illis iudicium, et pugnabimus tecum mari terraque.

9

¹ Interea, ut audivit Demetrius quia cecidit Nicanor et exercitus ejus in prælio, apposuit Bacchidem et Alcimum rursum mittere in Judæam, et dextrum cornu cum illis. ² Et abierunt viam quæ ducit in Galgala, et castra posuerunt in Masaloth, quæ est in Arbellis: et occupaverunt eam, et peremerunt animas hominum multas. ³ In mense primo anni centesimi et quinquagesimi secundi, applicuerunt exercitum ad Jerusalem: ⁴ et surrexerunt, et abierunt in Beream viginti millia virorum, et duo millia equitum. ⁵ Et Judas posuerat castra in Laisa, et tria millia viri electi cum eo: ⁶ et viderunt multitudinem exercitus, quia multi sunt, et timuerunt valde: et multi subtraxerunt se de castris, et non remanserunt ex eis nisi octingenti viri. ⁷ Et vidit Judas quod defluxit exercitus suus, et bellum perurgebat eum, et confractus est corde, quia non habebat tempus congregandi eos, et dissolutus est. ⁸ Et dixit his qui residui erant: Surgamus, et eamus ad adversarios nostros, si poterimus pugnare adversus eos. ⁹ Et avertabant eum, dicentes: Non poterimus, sed liberemus animas nostras modo, et revertamur ad fratres nostros, et tunc pugnabimus adversus eos: nos autem pauci sumus. ¹⁰ Et ait Judas: Absit istam rem facere ut fugiamus ab eis: et si appropriavit tempus nostrum, moriamur in virtute propter fratres nostros, et non inferamus crimen gloriæ nostræ. ¹¹ Et movit exercitus de castris, et steterunt illis obviam: et divisi sunt equites in duas partes, et fundibularii et sagittarii præibant exercitum, et primi certaminis omnes potentes.

¹² Bacchides autem erat in dextro cornu, et proximavit legio ex duabus partibus, et clamabant tubis: ¹³ exclamaverunt autem et hi qui erant ex parte Judæ etiam ipsi, et commota est terra a voce exercituum: et commissum est prælium a mane usque ad vesperam. ¹⁴ Et vidit Judas quod firmior est pars exercitus Bacchidis in dextris, et convenerunt cum ipso omnes constantes corde: ¹⁵ et contrita est dextera pars ab eis, et persecutus est eos usque ad montem Azoti. ¹⁶ Et qui in sinistro cornu erant, viderunt quod contritum est dextrum cornu, et secuti sunt post Judam, et eos qui cum ipso erant, a tergo: ¹⁷ et ingravatum est prælium, et ceciderunt vulnerati multi ex his et ex illis. ¹⁸ Et Judas cecidit, et ceteri fugerunt. ¹⁹ Et Jonathas et Simon tulerunt Judam fratrem suum, et sepelierunt eum in sepulchro patrum suorum in civitate Modin. ²⁰ Et fleverunt eum omnis populus Israël planctu magno, et lugebant dies multos, ²¹ et dixerunt: Quomodo cecidit potens, qui salvum faciebat populum Israël ! ²² Et cetera verba bellorum Judæ, et virtutum, quas fecit, et magnitudinis ejus, non sunt descripta: multa enim erant valde. ²³ Et factum est: post obitum Judæ emergerunt iniqui in omnibus finibus Israël, et exorti sunt omnes qui operabantur iniquitatem. ²⁴ In diebus illis facta est fames magna valde, et tradidit se Bacchidi omnis regio eorum cum ipsis. ²⁵ Et elegit Bacchides viros impios, et constituit eos dominos regionis: ²⁶ et exquirebant, et perscrutabantur amicos Judæ, et adducebant eos ad Bacchidem, et vindicabat in illos, et illudebat. ²⁷ Et facta est tribulatio magna in Israël, qualis

non fuit ex die qua non est visus propheta in Israël. ²⁸ Et congregati sunt omnes amici Judæ, et dixerunt Jonathæ: ²⁹ Ex quo frater tuus Judas defunctus est, vir similis ei non est, qui exeat contra inimicos nostros, Bacchidem et eos qui inimici sunt gentis nostræ. ³⁰ Nunc itaque, te hodie elegimus esse pro eo nobis in principem, et ducem ad bellandum bellum nostrum. ³¹ Et suscepit Jonathas tempore illo principatum, et surrexit loco Judæ fratris sui. ³² Et cognovit Bacchides, et quærebat eum occidere. ³³ Et cognovit Jonathas, et Simon frater ejus, et omnes qui cum eo erant: et fugerunt in desertum Thecuæ et consederunt ad aquam lacus Asphar. ³⁴ Et cognovit Bacchides, et die sabbatorum venit ipse et omnis exercitus ejus trans Jordanem. ³⁵ Et Jonathas misit fratrem suum ducem populi, et rogavit Nabuthæos amicos suos, ut commodarent illis apparatus suum, qui erat copiosus. ³⁶ Et exierunt filii Jambri ex Madaba, et comprehenderunt Joannem et omnia quæ habebat, et abierunt habentes ea. ³⁷ Post hæc verba, renuntiatum est Jonathæ et Simoni fratri ejus, quia filii Jambri faciunt nuptias magnas, et ducunt sponsam ex Madaba filiam unius de magnis principibus Chanaan cum ambitione magna. ³⁸ Et recordati sunt sanguinis Joannis fratris sui: et ascenderunt, et absconderunt se sub tegumento montis. ³⁹ Et elevaverunt oculos suos, et viderunt: et ecce tumultus, et apparatus multus: et sponsus processit, et amici ejus, et fratres ejus obviam illis cum tympanis, et musicis, et armis multis. ⁴⁰ Et surrexerunt ad eos ex insidiis, et occiderunt eos,

et ceciderunt vulnerati multi, et residui fugerunt in montes: et acceperunt omnia spolia eorum: ⁴¹ et conversæ sunt nuptiæ in luctum, et vox musicorum ipsorum in lamentum. ⁴² Et vindicaverunt vindictam sanguinis fratris sui: et reversi sunt ad ripam Jordanis. ⁴³ Et audivit Bacchides, et venit die sabbatorum usque ad oram Jordanis in virtute magna. ⁴⁴ Et dixit ad suos Jonathas: Surgamus, et pugnemus contra inimicos nostros: non est enim hodie sicut heri et nudius tertius: ⁴⁵ ecce enim bellum ex adverso, aqua vero Jordanis hinc et inde, et ripæ, et paludes, et saltus: et non est locus divertendi. ⁴⁶ Nunc ergo, clamate in cælum, ut liberemini de manu inimicorum vestrorum. Et commissum est bellum. ⁴⁷ Et extendit Jonathas manum suam percutere Bacchidem, et divertit ab eo retro: ⁴⁸ et desiliit Jonathas, et qui cum eo erant, in Jordanem, et transnataverunt ad eos Jordanem. ⁴⁹ Et ceciderunt de parte Bacchidis die illa mille viri. Et reversi sunt in Jerusalem, ⁵⁰ et ædificaverunt civitates munitas in Judæa, munitionem quæ erat in Jericho, et in Ammaum, et in Bethoron, et in Bethel, et Thamnata, et Phara, et Thopo muris excelsis, et portis, et seris. ⁵¹ Et posuit custodiam in eis, ut inimicitias exercerent in Israël: ⁵² et munivit civitatem Bethsuram, et Gazaram, et arcem, et posuit in eis auxilia, et apparatusum escarum: ⁵³ et accepit filios principum regionis obsides, et posuit eos in arce in Jerusalem in custodiam. ⁵⁴ Et anno centesimo quinquagesimo tertio, mense secundo, præcepit Alcimus destrui muros domus sanctæ interioris, et destrui opera prophetarum: et cœpit destruere.

⁵⁵ In tempore illo percussus est Alcimus: et impedita sunt opera illius, et occlusum est os ejus, et dissolutus est paralyti, nec ultra potuit loqui verbum, et mandare de domo sua. ⁵⁶ Et mortuus est Alcimus in tempore illo cum tormento magno. ⁵⁷ Et vidit Bacchides quoniam mortuus est Alcimus, et reversus est ad regem. Et siluit terra annis duobus. ⁵⁸ Et cogitaverunt omnes iniqui, dicentes: Ecce Jonathas, et qui cum eo sunt, in silentio habitant confidenter: nunc ergo adducamus Bacchidem, et comprehendet eos omnes una nocte. ⁵⁹ Et abierunt, et consilium ei dederunt. ⁶⁰ Et surrexit ut veniret cum exercitu multo: et misit occulte epistolas sociis suis qui erant in Judæa, ut comprehenderent Jonathan, et eos qui cum eo erant: sed non potuerunt, quia innotuit eis consilium eorum. ⁶¹ Et apprehendit de viris regionis, qui principes erant malitiæ, quinquaginta viros, et occidit eos: ⁶² et secessit Jonathas, et Simon, et qui cum eo erant, in Bethbessen, quæ est in deserto: et exstruxit diruta ejus, et firmaverunt eam. ⁶³ Et cognovit Bacchides, et congregavit universam multitudinem suam: et his, qui de Judæa erant, denunciavit. ⁶⁴ Et venit, et castra posuit desuper Bethbessen: et oppugnavit eam dies multos, et fecit machinas. ⁶⁵ Et reliquit Jonathas Simonem fratrem suum in civitate, et exiit in regionem, et venit cum numero: ⁶⁶ et percussit Odaren et fratres ejus, et filios Phaseron in tabernaculis ipsorum: et cœpit cædere, et crescere in virtutibus. ⁶⁷ Simon vero, et qui cum ipso erant, exierunt de civitate, et succenderunt machinas, ⁶⁸ et pugnaverunt contra Bacchidem, et contritus

est ab eis: et afflixerunt eum valde, quoniam consilium ejus et congressus ejus erat inanis. ⁶⁹ Et iratus contra viros iniquos, qui ei consilium dederant ut veniret in regionem ipsorum, multos ex eis occidit: ipse autem cogitavit cum reliquis abire in regionem suam. ⁷⁰ Et cognovit Jonathas: et misit ad eum legatos componere pacem cum ipso, et reddere ei captivitatem. ⁷¹ Et libenter accepit, et fecit secundum verba ejus, et juravit se nihil facturum ei mali omnibus diebus vitæ ejus. ⁷² Et reddidit ei captivitatem, quam prius erat prædatus de terra Juda: et conversus abiit in terram suam, et non apposuit amplius venire in fines ejus. ⁷³ Et cessavit gladius ex Israël: et habitavit Jonathas in Machmas, et cœpit Jonathas ibi judicare populum, et exterminavit impios ex Israël.

10

¹ Et anno centesimo sexagesimo, ascendit Alexander Antiochi filius, qui cognominatus est Nobilis, et occupavit Ptolemaidam: et receperunt eum, et regnavit illic. ² Et audivit Demetrius rex, et congregavit exercitum copiosum valde, et exivit obviam illi in prælium. ³ Et misit Demetrius epistolam ad Jonathan verbis pacificis, ut magnificaret eum. ⁴ Dixit enim: Anticipemus facere pacem cum eo, priusquam faciat cum Alexandro adversum nos: ⁵ recordabitur enim omnium malorum, quæ fecimus in eum, et in fratrem ejus, et in gentem ejus. ⁶ Et dedit ei potestatem congregandi exercitum, et fabricare arma, et esse ipsum socium ejus: et obsides, qui erant in arce, jussit tradi ei. ⁷ Et venit

Jonathas in Jerusalem, et legit epistolas in auditu omnis populi, et eorum qui in arce erant. ⁸ Et timuerunt timore magno, quoniam audierunt quod dedit ei rex potestatem congregandi exercitum. ⁹ Et traditi sunt Jonathæ obsides, et reddidit eos parentibus suis: ¹⁰ et habitavit Jonathas in Jerusalem, et cœpit ædificare et innovare civitatem. ¹¹ Et dixit facientibus opera ut exstruerent muros, et montem Sion in circuitu lapidibus quadratis ad munitionem: et ita fecerunt. ¹² Et fugerunt alienigenæ, qui erant in munitionibus quas Bacchides ædificaverat: ¹³ et reliquit unusquisque locum suum, et abiit in terram suam: ¹⁴ tantum in Bethsura remanserunt aliqui ex his qui reliquerant legem et præcepta Dei: erat enim hæc eis ad refugium. ¹⁵ Et audivit Alexander rex promissa, quæ promisit Demetrius Jonathæ: et narraverunt ei prælia, et virtutes quas ipse fecit, et fratres ejus, et labores quos laboraverunt: ¹⁶ et ait: Numquid inveniemus aliquem virum talem? et nunc faciemus eum amicum, et socium nostrum. ¹⁷ Et scripsit epistolam, et misit ei secundum hæc verba, dicens: ¹⁸ Rex Alexander fratri Jonathæ salutem. ¹⁹ Audivimus de te quod vir potens sis viribus, et aptus es ut sis amicus noster: ²⁰ et nunc constituimus te hodie summum sacerdotem gentis tuæ, et ut amicus voceris regis (et misit ei purpuram, et coronam auream) et quæ nostra sunt sentias nobiscum, et conserves amicitias ad nos. ²¹ Et induit se Jonathas stola sancta septimo mense, anno centesimo sexagesimo, in die solemnī scenopegiæ: et congregavit

exercitum, et fecit arma copiosa. ²² Et audivit Demetrius verba ista, et contristatus est nimis, et ait: ²³ Quid hoc fecimus, quod præoccupavit nos Alexander apprehendere amicitiam Judæorum ad munimen sui? ²⁴ scribam et ego illis verba deprecatoria, et dignitates, et dona, ut sint mecum in adiutorium. ²⁵ Et scripsit eis in hæc verba: Rex Demetrius genti Judæorum salutem. ²⁶ Quoniam servastis ad nos pactum, et mansistis in amicitia nostra, et non accessistis ad inimicos nostros, audivimus, et gavisus sumus. ²⁷ Et nunc perseverate adhuc conservare ad nos fidem, et retribuemus vobis bona pro his quæ fecistis nobiscum: ²⁸ et remitemus vobis præstationes multas, et dabimus vobis donationes. ²⁹ Et nunc absolvo vos et omnes Judæos a tributis, et pretia salis indulgeo, et coronas remitto, et tertias seminis: ³⁰ et dimidiam partem fructus ligni, quod est portionis meæ, relinquo vobis ex hodierno die, et deinceps, ne accipiatur a terra Juda, et a tribus civitatibus quæ additæ sunt illi ex Samaria et Galilæa; ex hodierna die et in totum tempus: ³¹ et Jerusalem sit sancta, et libera cum finibus suis: et decimæ et tributa ipsius sint. ³² Remitto etiam potestatem arcis, quæ est in Jerusalem: et do eam summo sacerdoti, ut constituat in ea viros quoscumque ipse elegerit, qui custodiant eam. ³³ Et omnem animam Judæorum, quæ captiva est a terra Juda in omni regno meo, relinquo liberam gratis, ut omnes a tributis solvantur, etiam pecorum suorum. ³⁴ Et omnes dies solemnes, et sabbata, et neomeniæ, et dies decreti, et tres dies ante diem solemnem, et tres

dies post diem solemnem, sint omnes immunitatis et remissionis omnibus Judæis, qui sunt in regno meo: ³⁵ et nemo habebit potestatem agere aliquid, et movere negotia adversus aliquem illorum in omni causa. ³⁶ Et ascribantur ex Judæis in exercitu regis ad triginta millia virorum: et dabuntur illis copiæ ut oportet omnibus exercitibus regis, et ex eis ordinabuntur qui sint in munitionibus regis magni: ³⁷ et ex his constituentur super negotia regni, quæ aguntur ex fide, et principes sint ex eis, et ambulent in legibus suis, sicut præcepit rex in terra Juda. ³⁸ Et tres civitates, quæ additæ sunt Judææ ex regione Samariæ, cum Judæa reputentur: ut sint sub uno, et non obediant alii potestati, nisi summi sacerdotis. ³⁹ Ptolemaida et confines ejus, quas dedi donum sanctis qui sunt in Jerusalem, ad necessarios sumptus sanctorum. ⁴⁰ Et ego do singulis annis quindecim millia siclorum argenti de rationibus regis, quæ me contingunt: ⁴¹ et omne quod reliquum fuerit, quod non reddiderant qui super negotia erant annis prioribus, ex hoc dabunt in opera domus. ⁴² Et super hæc quinque millia siclorum argenti, quæ accipiebant de sanctorum ratione per singulos annos: et hæc ad sacerdotes pertineant, qui ministerio funguntur. ⁴³ Et quicumque confugerint in templum quod est Jerosolymis, et in omnibus finibus ejus, obnoxii regi in omni negotio dimittantur, et universa quæ sunt eis in regno meo, libera habeant. ⁴⁴ Et ad ædificanda vel restauranda opera sanctorum, sumptus dabuntur de ratione regis: ⁴⁵ et ad

exstruendos muros Jerusalem, et communiendos in circuitu, sumptus dabuntur de ratione regis, et ad construendos muros in Judæa. ⁴⁶ Ut audivit autem Jonathas et populus sermones istos, non crediderunt eis, nec receperunt eos: quia recordati sunt malitiæ magnæ, quam fecerat in Israël, et tribulaverat eos valde. ⁴⁷ Et complacuit eis in Alexandrum, quia ipse fuerat eis princeps sermonum pacis, et ipsi auxilium ferebant omnibus diebus. ⁴⁸ Et congregavit rex Alexander exercitum magnum, et admovit castra contra Demetrium. ⁴⁹ Et commiserunt prælium duo reges, et fugit exercitus Demetrii, et insecutus est eum Alexander, et incubuit super eos. ⁵⁰ Et invaluit prælium nimis, donec occidit sol: et cecidit Demetrius in die illa. ⁵¹ Et misit Alexander ad Ptolemæum regem Ægypti legatos secundum hæc verba, dicens: ⁵² Quoniam regressus sum in regnum meum, et sedi in sede patrum meorum, et obtinui principatum, et contrivi Demetrium, et possedi regionem nostram, ⁵³ et commisi pugnam cum eo, et contritus est ipse et castra ejus a nobis, et sedimus in sede regni ejus: ⁵⁴ et nunc statuamus ad invicem amicitiam: et da mihi filiam tuam uxorem, et ego ero gener tuus, et dabo tibi dona, et ipsi, digna te. ⁵⁵ Et respondit rex Ptolemæus, dicens: Felix dies, in qua reversus es ad terram patrum tuorum, et sedisti in sede regni eorum. ⁵⁶ Et nunc faciam tibi quod scripsisti: sed occurre mihi Ptolemaidam, ut videamus invicem nos, et spondeam tibi sicut dixisti. ⁵⁷ Et exivit Ptolemæus de Ægypto, ipse et Cleopatra filia ejus, et venit Ptolemaidam anno centesimo

sexagesimo secundo. ⁵⁸ Et occurrit ei Alexander rex, et dedit ei Cleopatram filiam suam: et fecit nuntias ejus Ptolemaidæ, sicut reges in magna gloria. ⁵⁹ Et scripsit rex Alexander Jonathæ, ut veniret obviam sibi. ⁶⁰ Et abiit cum gloria Ptolemaidam, et occurrit ibi duobus regibus, et dedit illis argentum multum, et aurum, et dona: et invenit gratiam in conspectu eorum. ⁶¹ Et convenerunt adversus eum viri pestilentes ex Israël, viri iniqui interpellantes adversus eum: et non intendit ad eos rex. ⁶² Et jussit spoliari Jonathan vestibus suis, et indui eum purpura: et ita fecerunt. Et collocavit eum rex sedere secum. ⁶³ Dixitque principibus suis: Exite cum eo in medium civitatis, et prædicate, ut nemo adversus eum interpellat de ullo negotio, nec quisquam ei molestus sit de ulla ratione. ⁶⁴ Et factum est, ut viderunt qui interpellabant gloriam ejus, quæ prædicabatur, et opertum eum purpura, fugerunt omnes: ⁶⁵ et magnificavit eum rex, et scripsit eum inter primos amicos, et posuit eum ducem, et participem principatus. ⁶⁶ Et reversus est Jonathan in Jerusalem cum pace et lætitia. ⁶⁷ In anno centesimo sexagesimo quinto, venit Demetrius filius Demetrii a Creta in terram patrum suorum. ⁶⁸ Et audivit Alexander rex, et contristatus est valde, et reversus est Antiochum. ⁶⁹ Et constituit Demetrius rex Apollonium ducem, qui præerat Cœlesyriæ: et congregavit exercitum magnum, et accessit ad Jamniam: et misit ad Jonathan summum sacerdotem, ⁷⁰ dicens: Tu solus resistis nobis: ego autem factus sum in derisum, et in opprobrium,

propterea quia tu potestatem adversum nos exerces in montibus. ⁷¹ Nunc ergo si confidis in virtutibus tuis, descende ad nos in campum, et comparemus illic invicem: quia mecum est virtus bellorum. ⁷² Interroga, et disce quis sum ego, et ceteri qui auxilio sunt mihi, qui et dicunt quia non potest stare pes vester ante faciem nostram, quia bis in fugam conversi sunt patres tui in terra sua: ⁷³ et nunc quomodo poteris sustinere equitatum et exercitum tantum in campo, ubi non est lapis, neque saxum, neque locus fugiendi? ⁷⁴ Ut audivit autem Jonathas sermones Apollonii, motus est animo: et elegit decem millia virorum, et exiit ab Jerusalem, et occurrit ei Simon frater ejus in adiutorium: ⁷⁵ et applicuerunt castra in Joppen, et exclusit eum a civitate, quia custodia Apollonii Joppe erat: et oppugnavit eam. ⁷⁶ Et exterriti qui erant in civitate, aperuerunt ei, et obtinuit Jonathas Joppen. ⁷⁷ Et audivit Apollonius, et admovit tria millia equitum, et exercitum multum. ⁷⁸ Et abiit Azotum tamquam iter faciens, et statim exiit in campum, eo quod haberet multitudinem equitum, et confideret in eis. Et insecutus est eum Jonathas in Azotum, et commiserunt prælium. ⁷⁹ Et reliquit Apollonius in castris mille equites post eos occulte. ⁸⁰ Et cognovit Jonathas quoniam insidiæ sunt post se, et circuierunt castra ejus, et jecerunt jacula in populum a mane usque ad vesperam. ⁸¹ Populus autem stabat, sicut præceperat Jonathas: et laboraverunt equi eorum. ⁸² Et ejecit Simon exercitum suum, et commisit

contra legionem: equites enim fatigati erant: et contriti sunt ab eo, et fugerunt. ⁸³ Et qui dispersi sunt per campum, fugerunt in Azotum, et intraverunt in Bethdagon idolum suum, ut ibi se liberarent. ⁸⁴ Et succendit Jonathas Azotum, et civitates quæ erant in circuitu ejus, et accepit spolia eorum, et templum Dagon: et omnes qui fugerunt in illud, succendit igni. ⁸⁵ Et fuerunt qui ceciderunt gladio, cum his qui succensi sunt, fere octo millia virorum. ⁸⁶ Et movit inde Jonathas castra, et applicuit ea Ascalonem: et exierunt de civitate obviam illi in magna gloria. ⁸⁷ Et reversus est Jonathas in Jerusalem cum suis, habentibus spolia multa. ⁸⁸ Et factum est, ut audivit Alexander rex sermones istos, addidit adhuc glorificare Jonathan. ⁸⁹ Et misit ei fibulam auream, sicut consuetudo est dari cognatis regum. Et dedit ei Accaron, et omnes fines ejus, in possessionem.

11

¹ Et rex Ægypti congregavit exercitum, sicut arena quæ est circa oram maris, et naves multas: et quærebat obtinere regnum Alexandri dolo, et addere illud regno suo. ² Et exiit in Syriam verbis pacificis, et aperiebant ei civitates, et occurrebant ei: quia mandaverat Alexander rex exire ei obviam, eo quod socer suus esset. ³ Cum autem introiret civitatem Ptolemæus, ponebat custodias militum in singulis civitatibus. ⁴ Et ut appropriavit Azoto, ostenderunt ei templum Dagon succensum igni, et Azotum, et cetera ejus demolita, et corpora

projecta, et eorum, qui cæsi erant in bello, tumulos quos fecerant secus viam. ⁵ Et narraverunt regi quia hæc fecit Jonathas, ut invidiam facerent ei: et tacuit rex. ⁶ Et occurrit Jonathas regi in Joppen cum gloria, et invicem se salutaverunt, et dormierunt illic. ⁷ Et abiit Jonathas cum rege usque ad fluvium qui vocatur Eletherus: et reversus est in Jerusalem. ⁸ Rex autem Ptolemæus obtinuit dominium civitatum usque Seleuciam maritimam, et cogitabat in Alexandrum consilia mala. ⁹ Et misit legatos ad Demetrium, dicens: Veni, componamus inter nos pactum, et dabo tibi filiam meam, quam habet Alexander, et regnabis in regno patris tui: ¹⁰ pœnitet enim me quod dederim illi filiam meam: quæsiuit enim me occidere. ¹¹ Et vituperavit eum, propterea quod concupierat regnum ejus. ¹² Et abstulit filiam suam, et dedit eam Demetrio, et alienavit se ab Alexandro, et manifestæ sunt inimicitia ejus. ¹³ Et intravit Ptolemæus Antiochiam, et imposuit duo diademata capiti suo, Ægypti et Asiæ. ¹⁴ Alexander autem rex erat in Cilicia illis temporibus: quia rebellabant qui erant in locis illis. ¹⁵ Et audivit Alexander, et venit ad eum in bellum: et produxit Ptolemæus rex exercitum, et occurrit ei in manu valida, et fugavit eum. ¹⁶ Et fugit Alexander in Arabiam, ut ibi protegeretur: rex autem Ptolemæus exaltatus est. ¹⁷ Et abstulit Zabdiel Arabs caput Alexandri, et misit Ptolemæo. ¹⁸ Et rex Ptolemæus mortuus est in die tertia: et qui erant in munitibus, perierunt ab his qui erant intra castra. ¹⁹ Et regnavit Demetrius anno centesimo sexagesimo

septimo. ²⁰ In diebus illis congregavit Jonathas eos qui erant in Judæa, ut expugnarent arcem quæ est in Jerusalem: et fecerunt contra eam machinas multas. ²¹ Et abierunt quidam qui oderant gentem suam viri iniqui ad regem Demetrium, et renuntiaverunt ei quod Jonathas obsideret arcem. ²² Et ut audivit, iratus est: et statim venit ad Ptolemaidam, et scripsit Jonathæ ne obsideret arcem, sed occurreret sibi ad colloquium festinato. ²³ Ut audivit autem Jonathas, jussit obsidere: et elegit de senioribus Israël, et de sacerdotibus, et dedit se periculo. ²⁴ Et accepit aurum, et argentum, et vestem, et alia xenia multa, et abiit ad regem Ptolemaidam: et invenit gratiam in conspectu ejus, ²⁵ et interpellabant adversus eum quidam iniqui ex gente sua. ²⁶ Et fecit ei rex sicut fecerant ei qui ante eum fuerant: et exaltavit eum in conspectu omnium amicorum suorum, ²⁷ et statuit ei principatum sacerdotii, et quæcumque alia habuit prius pretiosa, et fecit eum principem amicorum. ²⁸ Et postulavit Jonathas a rege ut immunem faceret Judæam, et tres toparchias, et Samariam et confines ejus: et promisit ei talenta trecenta. ²⁹ Et consensit rex: et scripsit Jonathæ epistolas de his omnibus, hunc modum continentes: ³⁰ Rex Demetrius fratri Jonathæ salutem, et genti Judæorum. ³¹ Exemplum epistolæ, quam scripsimus Lastheni parenti nostro de vobis, misimus ad vos ut sciretis: ³² Rex Demetrius Lastheni parenti salutem. ³³ Genti Judæorum amicis nostris, et conservantibus quæ justa sunt apud nos, decrevimus benefacere propter benignitatem ipsorum, quam erga nos habent. ³⁴ Statuimus ergo

illis omnes fines Judææ, et tres civitates, Lydan, et Ramathan, quæ additæ sunt Judææ ex Samaria, et omnes confines earum, sequestrari omnibus sacrificantibus in Jerosolymis pro his quæ ab eis prius accipiebat rex per singulos annos, et pro fructibus terræ et pomorum. ³⁵ Et alia quæ ad nos pertinebant decimarum et tributorum ex hoc tempore, remittimus eis: et areas salinarum, et coronas, quæ nobis deferebantur, ³⁶ omnia ipsis concedimus: et nihil horum irritum erit, ex hoc, et in omne tempus. ³⁷ Nunc ergo curate facere horum exemplum, et detur Jonathæ, et ponatur in monte sancto, in loco celebri. ³⁸ Et videns Demetrius rex quod siluit terra in conspectu suo, et nihil ei resistit, dimisit totum exercitum suum, unumquemque in locum suum, excepto peregrino exercitu, quem contraxit ab insulis gentium: et inimici erant ei omnes exercitus patrum ejus. ³⁹ Tryphon autem erat quidam partium Alexandri prius: et vidit quoniam omnis exercitus murmurabat contra Demetrium, et ivit ad Emalchuel Arabem, qui nutriebat Antiochum filium Alexandri: ⁴⁰ et assidebat ei, ut traderet eum ipsi, ut regnaret loco patris sui: et enuntiavit ei quanta fecit Demetrius, et inimicitias exercituum ejus adversus illum. Et mansit ibi diebus multis. ⁴¹ Et misit Jonathas ad Demetrium regem, ut ejiceret eos qui in arce erant in Jerusalem, et qui in præsiidiis erant: quia impugnabant Israëlm. ⁴² Et misit Demetrius ad Jonathan, dicens: Non hæc tantum faciam tibi, et genti tuæ, sed gloria illustrabo te, et gentem tuam, cum fuerit opportunum. ⁴³ Nunc ergo recte feceris, si miseris in auxilium

mihi viros: quia discessit omnis exercitus meus. ⁴⁴ Et misit ei Jonathas tria millia virorum fortium Antiochiam: et venerunt ad regem, et delectatus est rex in adventu eorum. ⁴⁵ Et convenerunt qui erant de civitate, centum viginti millia virorum, et volebant interficere regem. ⁴⁶ Et fugit rex in aulam: et occupaverunt qui erant de civitate, itinera civitatis, et cœperunt pugnare. ⁴⁷ Et vocavit rex Judæos in auxilium, et convenerunt omnes simul ad eum, et dispersi sunt omnes per civitatem: ⁴⁸ et occiderunt in illa die centum millia hominum, et succenderunt civitatem, et ceperunt spolia multa in die illa, et liberaverunt regem. ⁴⁹ Et viderunt qui erant de civitate, quod obtinuissent Judæi civitatem sicut volebant: et infirmati sunt mente sua, et clamaverunt ad regem cum precibus, dicentes: ⁵⁰ Da nobis dexteram, et cessent Judæi oppugnare nos, et civitatem. ⁵¹ Et projecerunt arma sua, et fecerunt pacem, et glorificati sunt Judæi in conspectu regis, et in conspectu omnium qui erant in regno ejus, et nominati sunt in regno: et regressi sunt in Jerusalem habentes spolia multa. ⁵² Et sedit Demetrius rex in sede regni sui: et siluit terra in conspectu ejus. ⁵³ Et mentitus est omnia quæcumque dixit, et abalienavit se a Jonatha, et non retribuit ei secundum beneficia quæ sibi tribuerat, et vexabat eum valde. ⁵⁴ Post hæc autem reversus est Tryphon, et Antiochus cum eo puer adolescens, et regnavit, et imposuit sibi diadema. ⁵⁵ Et congregati sunt ad eum omnes exercitus, quos disperserat Demetrius, et pugnaverunt contra eum: et fugit, et terga vertit. ⁵⁶ Et accepit Tryphon bestias, et obtinuit Antiochiam. ⁵⁷ Et

scripsit Antiochus adolescens Jonathæ, dicens: Constituo tibi sacerdotium, et constituo te super quatuor civitates, ut sis de amicis regis. ⁵⁸ Et misit illi vasa aurea in ministerium, et dedit ei potestatem bibendi in auro, et esse in purpura, et habere fibulam auream: ⁵⁹ et Simonem fratrem ejus constituit ducem a terminis Tyri usque ad fines Ægypti. ⁶⁰ Et exiit Jonathas, et perambulabat trans flumen civitates: et congregatus est ad eum omnis exercitus Syriæ in auxilium, et venit Ascalonem, et occurrerunt ei honorifice de civitate. ⁶¹ Et abiit inde Gazam: et concluserunt se qui erant Gazæ: et obsedit eam, et succendit quæ erant in circuitu civitatis, et prædatus est ea. ⁶² Et rogaverunt Gazenses Jonathan, et dedit illis dexteram: et accepit filios eorum obsides, et misit illos in Jerusalem: et perambulavit regionem usque Damascum. ⁶³ Et audivit Jonathas quod prævaricati sunt principes Demetrii in Cades, quæ est in Galilæa, cum exercitu multo, volentes eum remove a negotio regni: ⁶⁴ et occurrit illis: fratrem autem suum Simonem reliquit intra provinciam. ⁶⁵ Et applicuit Simon ad Bethsuram, et expugnabat eam diebus multis, et conclusit eos. ⁶⁶ Et postulaverunt ab eo dextras accipere, et dedit illis: et ejecit eos inde, et cepit civitatem, et posuit in ea præsidium. ⁶⁷ Et Jonathas et castra ejus applicuerunt ad aquam Genesar, et ante lucem vigilaverunt in campo Asor: ⁶⁸ et ecce castra alienigenarum occurrebant in campo, et tendebant ei insidias in montibus: ipse autem occurrit ex adverso. ⁶⁹ Insidiæ vero exsurrexerunt de locis suis, et commiserunt prælium. ⁷⁰ Et fugerunt qui

erant ex parte Jonathæ omnes, et nemo relictus est ex eis, nisi Mathathias filius Absolomi, et Judas filius Calphi, princeps militiæ exercitus. ⁷¹ Et scidit Jonathas vestimenta sua, et posuit terram in capite suo, et oravit. ⁷² Et reversus est Jonathas ad eos in prælium, et convertit eos in fugam, et pugnaverunt. ⁷³ Et viderunt qui fugiebant partis illius, et reversi sunt ad eum, et insequerantur cum eo omnes usque Cades ad castra sua, et per venerunt usque illuc: ⁷⁴ et ceciderunt de alienigenis in die illa tria millia virorum: et reversus est Jonathas in Jerusalem.

12

¹ Et vidit Jonathas quia tempus eum juvat, et elegit viros, et misit eos Romam statuere et renovare cum eis amicitiam: ² et ad Spartiatis, et ad alia loca misit epistolas secundum eandem formam: ³ et abierunt Romam, et intraverunt curiam, et dixerunt: Jonathas summus sacerdos, et gens Judæorum miserunt nos, ut renovaremus amicitiam et societatem secundum pristinum. ⁴ Et dederunt illis epistolas ad ipsos per loca, ut deducerent eos in terram Juda cum pace. ⁵ Et hoc est exemplum epistolarum, quas scripsit Jonathas Spartiatis: ⁶ Jonathas summus sacerdos, et seniores gentis, et sacerdotes, et reliquus populus Judæorum, Spartiatis fratribus salutem. ⁷ Jam pridem missæ erant epistolæ ad Oniam summum sacerdotem ab Ario, qui regnabat apud vos, quoniam estis fratres nostri, sicut rescriptum continet, quod subjectum est. ⁸ Et suscepit Onias virum, qui missus fuerat, cum honore: et

accepit epistolas, in quibus significabatur de societate et amicitia. ⁹ Nos cum nullo horum indigeremus, habentes solatio sanctos libros, qui sunt in manibus nostris, ¹⁰ maluimus mittere ad vos renovare fraternitatem et amicitiam, ne forte alieni efficiamur a vobis: multa enim tempora transierunt, ex quo misistis ad nos. ¹¹ Nos ergo in omni tempore sine intermissione in diebus solemnibus, et ceteris, quibus oportet, memores sumus vestri in sacrificiis quæ offerimus, et in observationibus, sicut fas est, et decet meminisse fratrum. ¹² Lætatur itaque de gloria vestra. ¹³ Nos autem circumdederunt multæ tribulationes, et multa prælia, et impugnaverunt nos reges qui sunt in circuitu nostro. ¹⁴ Noluimus ergo vobis molesti esse, neque ceteris sociis et amicis nostris in his præliis: ¹⁵ habuimus enim de cælo auxilium, et liberati sumus nos, et humiliati sunt inimici nostri. ¹⁶ Elegimus itaque Numenium Antiochi filium, et Antipatrem Jasonis filium, et misimus ad Romanos renovare cum eis amicitiam et societatem pristinam. ¹⁷ Mandavimus itaque eis ut veniant etiam ad vos, et salutent vos, et reddant vobis epistolas nostras de innovatione fraternitatis nostræ. ¹⁸ Et nunc benefacietis respondentes nobis ad hæc. ¹⁹ Et hoc est rescriptum epistolarum quod miserat Oniæ: ²⁰ Arius rex Spartiatarum Oniæ sacerdoti magno salutem. ²¹ Inventum est in scriptura de Spartiatis, et Judæis, quoniam sunt fratres, et quod sunt de genere Abraham. ²² Et nunc ex quo hæc cognovimus, benefacitis scribentes nobis de pace vestra. ²³ Sed et nos rescripsimus vobis: Pecora

nostra, et possessiones nostræ, vestræ sunt: et vestræ, nostræ: mandavimus itaque hæc nuntiari vobis. ²⁴ Et audivit Jonathas quoniam regressi sunt principes Demetrii cum exercitu multo supra quam prius, pugnare adversus eum: ²⁵ et exiit ab Jerusalem, et occurrit eis in Amathite regione: non enim dederat eis spatium ut ingrederentur regionem ejus. ²⁶ Et misit speculatores in castra eorum: et reversi renuntiaverunt quod constituunt supervenire illis nocte. ²⁷ Cum occidisset autem sol, præcepit Jonathas suis vigilare, et esse in armis paratos ad pugnam tota nocte: et posuit custodes per circuitum castrorum. ²⁸ Et audierunt adversarii quod paratus est Jonathas cum suis in bello: et timuerunt, et formidaverunt in corde suo: et accenderunt focos in castris suis. ²⁹ Jonathas autem, et qui cum eo erant, non cognoverunt usque mane: videbant autem luminaria ardentia, ³⁰ et secutus est eos Jonathas, et non comprehendit eos: transierant enim flumen Eleutherum. ³¹ Et divertit Jonathas ad Arabas, qui vocantur Zabadæi: et percussit eos, et accepit spolia eorum. ³² Et junxit, et venit Damascus, et perambulabat omnem regionem illam. ³³ Simon autem exiit, et venit usque ad Ascalonem, et ad proxima præsidia: et declinavit in Joppen, et occupavit eam ³⁴ (audivit enim quod vellent præsidium tradere partibus Demetrii), et posuit ibi custodes ut custodirent eam. ³⁵ Et reversus est Jonathas, et convocavit seniores populi, et cogitavit cum eis ædificare præsidia in Judæa, ³⁶ et ædificare muros in Jerusalem, et exaltare altitudinem magnam inter medium arcis et civitatis, ut separaret eam a

civitate, ut esset ipsa singulariter, et neque emant, neque vendant. ³⁷ Et convenerunt ut ædificarent civitatem: et cecidit murus qui erat super torrentem ab ortu solis, et reparavit eum, qui vocatur Caphetetha: ³⁸ et Simon ædificavit Adiada in Sephela, et munivit eam, et imposuit portas et seras. ³⁹ Et cum cogitasset Tryphon regnare Asiæ, et assumere diadema, et extendere manum in Antiochum regem: ⁴⁰ timens ne forte non permetteret eum Jonathas, sed pugnaret adversus eum, quærebat comprehendere eum, et occidere. Et exsurgens abiit in Bethsan. ⁴¹ Et exivit Jonathas obviam illi cum quadraginta millibus virorum electorum in prælium, et venit Bethsan. ⁴² Et vidit Tryphon quia venit Jonathas cum exercitu multo ut extenderet in eum manus: timuit, ⁴³ et excepit eum cum honore, et commendavit eum omnibus amicis suis, et dedit ei munera: et præcepit exercitibus suis ut obedirent ei, sicut sibi. ⁴⁴ Et dixit Jonathæ: Ut quid vexasti universum populum, cum bellum nobis non sit? ⁴⁵ et nunc remitte eos in domos suas: elige autem tibi viros paucos, qui tecum sint, et veni mecum Ptolemaidam, et tradam eam tibi, et reliqua præsidia, et exercitum, et universos præpositos negotii: et conversus abibo: propterea enim veni. ⁴⁶ Et credidit ei, et fecit sicut dixit: et dimisit exercitum, et abierunt in terram Juda. ⁴⁷ Retinuit autem secum tria millia virorum: ex quibus remisit in Galilæam duo millia: mille autem venerunt cum eo. ⁴⁸ Ut autem intravit Ptolemaidam Jonathas, clauserunt portas civitatis Ptolemenses, et comprehenderunt eum: et omnes qui cum eo intraverant, gladio

interfecerunt. ⁴⁹ Et misit Tryphon exercitum et equites in Galilæam et in campum magnum, ut perderent omnes socios Jonathæ. ⁵⁰ At illi cum cognovissent quia comprehensus est Jonathas, et periit, et omnes qui cum eo erant, hortati sunt semetipsos, et exierunt parati in prælium. ⁵¹ Et videntes hi qui insecuti fuerant, quia pro anima res est illis, reversi sunt: ⁵² illi autem venerunt omnes cum pace in terram Juda. Et planxerunt Jonathan, et eos qui cum ipso fuerant, valde: et luxit Israël luctu magno. ⁵³ Et quæsierunt omnes gentes quæ erant in circuitu eorum conterere eos: dixerunt enim: ⁵⁴ Non habent principem et adiuvantem: nunc ergo expugnemus illos, et tollamus de hominibus memoriam eorum.

13

¹ Et audivit Simon quod congregavit Tryphon exercitum copiosum ut veniret in terram Juda, et attereret eam. ² Videns quia in tremore populus est, et in timore, ascendit Jerusalem, et congregavit populum: ³ et adhortans dixit: Vos scitis quanta ego, et fratres mei, et domus patris mei, fecimus pro legibus et pro sanctis, prælia, et angustias quales vidimus: ⁴ horum gratia perierunt fratres mei omnes propter Israël, et relictus sum ego solus. ⁵ Et nunc non mihi contingat parcere animæ meæ in omni tempore tribulationis: non enim melior sum fratribus meis. ⁶ Vindicabo itaque gentem meam, et sancta, natos quoque nostros, et uxores: quia congregatæ sunt universæ gentes conterere nos inimicitiae gratia. ⁷ Et

accensus est spiritus populi simul ut audivit sermones istos: ⁸ et responderunt voce magna, dicentes: Tu es dux noster loco Judæ, et Jonathæ fratris tui: ⁹ pugna prælium nostrum: et omnia, quæcumque dixeris nobis, faciemus. ¹⁰ Et congregans omnes viros bellatores, acceleravit consummare universos muros Jerusalem, et munivit eam in gyro. ¹¹ Et misit Jonathan filium Absalomi, et cum eo exercitum novum in Joppen, et ejectionis his qui erant in ea, remansit illic ipse. ¹² Et movit Tryphon a Ptolemaida cum exercitu multo, ut veniret in terram Juda, et Jonathas cum eo in custodia. ¹³ Simon autem applicuit in Addus contra faciem campi. ¹⁴ Et ut cognovit Tryphon quia surrexit Simon loco fratris sui Jonathæ, et quia commissurus esset cum eo prælium, misit ad eum legatos, ¹⁵ dicens: Pro argento, quod debebat frater tuus Jonathas in ratione regis propter negotia quæ habuit, detinuimus eum. ¹⁶ Et nunc mitte argenti talenta centum, et duos filios ejus obsides, ut non dimissus fugiat a nobis, et remitemus eum. ¹⁷ Et cognovit Simon quia cum dolo loqueretur secum: jussit tamen dari argentum et pueros, ne inimicitiam magnam sumeret ad populum Israël, dicentem: ¹⁸ Quia non misit ei argentum, et pueros, propterea periit. ¹⁹ Et misit pueros, et centum talenta: et mentitus est, et non dimisit Jonathan. ²⁰ Et post hæc venit Tryphon intra regionem, ut contereret eam: et gyrauerunt per viam quæ ducit Ador: et Simon et castra ejus ambulabant in omnem locum quocumque ibant. ²¹ Qui autem in arce erant, miserunt ad

Tryphonem legatos, ut festinaret venire per desertum, et mitteret illis alimonias. ²² Et paravit Tryphon omnem equitatum, ut veniret illa nocte: erat autem nix multa valde, et non venit in Galaaditim. ²³ Et cum appropinquasset Bascaman, occidit Jonathan et filios ejus illic. ²⁴ Et convertit Tryphon, et abiit in terram suam. ²⁵ Et misit Simon, et accepit ossa Jonathæ fratris sui, et sepelivit ea in Modin civitate patrum ejus. ²⁶ Et planxerunt eum omnis Israël planctu magno, et luxerunt eum dies multos. ²⁷ Et ædificavit Simon super sepulchrum patris sui et fratrum suorum ædificium altum visu, lapide polito retro et ante. ²⁸ Et statuit septem pyramidas, unam contra unam, patri et matri, et quatuor fratribus: ²⁹ et his circumposuit columnas magnas: et super columnas arma, ad memoriam æternam: et juxta arma naves sculptas, quæ viderentur ab omnibus navigantibus mare: ³⁰ hoc est sepulchrum, quod fecit in Modin usque in hunc diem. ³¹ Tryphon autem cum iter faceret cum Antiocho rege adolescente, dolo occidit eum: ³² et regnavit loco ejus, et imposuit sibi diadema Asiæ, et fecit plagam magnam in terra. ³³ Et ædificavit Simon præsidia Judææ, muniens ea turribus excelsis, et muris magnis, et portis, et seris: et posuit alimenta in munitioibus. ³⁴ Et elegit Simon viros, et misit ad Demetrium regem ut faceret remissionem regioni: quia actus omnes Tryphonis per direptionem fuerant gesti. ³⁵ Et Demetrius rex ad verba ista respondit ei, et scripsit epistolam talem: ³⁶ Rex Demetrius Simoni summo sacerdoti et amico regum, et se-

nioribus, et genti Judæorum, salutem. ³⁷ Coronam auream, et bahem, quam misistis, suscepimus: et parati sumus facere vobiscum pacem magnam, et scribere præpositis regis remittere vobis quæ indulsimus. ³⁸ Quæcumque enim constituimus, vobis constant: munitiones, quas ædificastis, vobis sint: ³⁹ remittimus quoque ignorantias et peccata usque in hodiernum diem, et coronam quam debebatis: et si quid aliud erat tributarium in Jerusalem, jam non sit tributarium. ⁴⁰ Et si qui ex vobis apti sunt conscribi inter nostros, conscribantur, et sit inter nos pax. ⁴¹ Anno centesimo septuagesimo, ablatum est jugum gentium ab Israël. ⁴² Et cœpit populus Israël scribere in tabulis, et gestis publicis, anno primo sub Simone summo sacerdote, magno duce, et principe Judæorum. ⁴³ In diebus illis applicuit Simon ad Gazam, et circumdedit eam castris, et fecit machinas, et applicuit ad civitatem, et percussit turrem unam, et comprehendit eam. ⁴⁴ Et eruperant qui erant intra machinam in civitatem, et factus est motus magnus in civitate. ⁴⁵ Et ascenderunt qui erant in civitate cum uxoribus et filiis supra murum, scissis tunicis suis, et clamaverunt voce magna, postulantes a Simone dextras sibi dari, ⁴⁶ et dixerunt: Non nobis reddas secundum malitias nostras, sed secundum misericordias tuas. ⁴⁷ Et flexus Simon, non debellavit eos: ejecit tamen eos de civitate, et mundavit ædes in quibus fuerant simulacra, et tunc intravit in eam cum hymnis benedicens Dominum: ⁴⁸ et ejecta ab ea omni immunditia, collocavit in ea viros qui legem facerent: et munivit eam, et fecit sibi habitationem. ⁴⁹ Qui autem

erant in arce Jerusalem, prohibebantur egredi et ingredi regionem, et emere ac vendere: et esurierunt valde, et multi ex eis fame perierunt, ⁵⁰ et clamaverunt ad Simonem ut dextras acciperent: et dedit illis: et eiecit eos inde, et mundavit arcem a contaminationibus: ⁵¹ et intraverunt in eam tertia et vigesima die secundi mensis, anno centesimo septuagesimo primo, cum laude, et ramis palmarum, et cinyris, et cymbalis, et nablis, et hymnis, et canticis, quia contritus est inimicus magnus ex Israël. ⁵² Et constituit ut omnibus annis agerentur dies hi cum lætitia. ⁵³ Et munivit montem templi, qui erat secus arcem, et habitavit ibi ipse, et qui cum eo erant. ⁵⁴ Et vidit Simon Joannem filium suum, quod fortis prælii vir esset: et posuit eum ducem virtutum universarum: et habitavit in Gazaris.

14

¹ Anno centesimo septuagesimo secundo, congregavit rex Demetrius exercitum suum, et abiit in Mediam ad contrahenda sibi auxilia, ut expugnaret Tryphonem. ² Et audivit Arsaces rex Persidis et Mediæ, quia intravit Demetrius confines suos: et misit unum de principibus suis ut comprehenderet eum vivum, et adduceret eum ad se. ³ Et abiit, et percussit castra Demetrii: et comprehendit eum, et duxit eum ad Arsacem, et posuit eum in custodiam. ⁴ Et siluit omnis terra Juda omnibus diebus Simonis, et quæsivit bona genti suæ: et placuit illis potestas ejus et gloria ejus omnibus diebus. ⁵ Et cum omni gloria sua accepit Joppen in portum, et fecit introitum in

insulis maris. ⁶ Et dilatavit fines gentis suæ, et obtinuit regionem. ⁷ Et congregavit captivitatem multam, et dominatus est Gazaræ, et Bethsuræ, et arcis: et abstulit immunditias ex ea, et non erat qui resisteret ei. ⁸ Et unusquisque colebat terram suam cum pace: et terra Juda dabat fructus suos, et ligna camporum fructum suum. ⁹ Seniores in plateis sedebant omnes, et de bonis terræ tractabant, et juvenes induebant se gloriam, et stolas belli. ¹⁰ Et civitatibus tribuebat alimonias, et constituebat eas ut essent vasa munitiois quoadusque nominatum est nomen gloriæ ejus usque ad extremum terræ. ¹¹ Fecit pacem super terram, et lætatus est Israël lætitia magna. ¹² Et sedit unusquisque sub vite sua, et sub ficulnea sua: et non erat qui eos terreret. ¹³ Defecit impugnans eos super terram: reges contriti sunt in diebus illis. ¹⁴ Et confirmavit omnes humiles populi sui, et legem exquisivit, et abstulit omnem iniquum et malum: ¹⁵ sancta glorificavit, et multiplicavit vasa sanctorum. ¹⁶ Et auditum est Romæ quia defunctus esset Jonathas, et usque in Spartiatis: et contristati sunt valde. ¹⁷ Ut audierunt autem quod Simon frater ejus factus esset summus sacerdos loco ejus, et ipse obtineret omnem regionem, et civitates in ea, ¹⁸ scripserunt ad eum in tabulis æreis, ut renovarent amicitias et societatem quam fecerant cum Juda et cum Jonatha, fratribus ejus. ¹⁹ Et lectæ sunt in conspectu ecclesiæ in Jerusalem. Et hoc exemplum epistolarum, quas Spartiatæ miserunt: ²⁰ Spartianorum principes et civitates, Simoni sacerdoti magno, et senioribus, et sacerdotibus, et reliquo populo

Judæorum, fratribus, salutem. ²¹ Legati, qui missi sunt ad populum nostrum, nuntiaverunt nobis de vestra gloria, et honore, ac lætitia: et gavisi sumus in introitu eorum. ²² Et scripsimus quæ ab eis erant dicta in conciliis populi, sic: Numenius Antiochi, et Antipater Jasonis filius, legati Judæorum, venerunt ad nos, renovantes nobiscum amicitiam pristinam. ²³ Et placuit populo excipere viros gloriose, et ponere exemplum sermonum eorum in segregatis populi libris, ut sit ad memoriam populo Spartiatarum. Exemplum autem horum scripsimus Simoni magno sacerdoti. ²⁴ Post hæc autem misit Simon Numenium Romam, habentem clypeum aureum magnum, pondo mnarum mille, ad statuendam cum eis societatem. Cum autem audisset populus Romanus ²⁵ sermones istos, dixerunt: Quam gratiarum actionem reddemus Simoni, et filiis ejus? ²⁶ restituit enim ipse fratres suos, et expugnavit inimicos Israël ab eis, et statuerunt ei libertatem, et descripserunt in tabulis æreis, et posuerunt in titulis in monte Sion. ²⁷ Et hoc est exemplum scripturæ: Octavadecima die mensis Elul, anno centesimo septuagesimo secundo, anno tertio sub Simone sacerdote magno in Asaramel, ²⁸ in conventu magno sacerdotum, et populi, et principum gentis, et seniorum regionis, nota facta sunt hæc: quoniam frequenter facta sunt prælia in regione nostra, ²⁹ Simon autem Mathathiæ filius, ex filiis Jarib, et fratres ejus, dederunt se periculo, et restiterunt adversariis gentis suæ, ut starent sancta ipsorum, et lex: et gloria magna glorificaverunt gentem suam. ³⁰ Et congregavit Jonathas gentem suam, et factus est

illis sacerdos magnus, et appositus est ad populum suum. ³¹ Et voluerunt inimici eorum calcare et atterere regionem ipsorum, et extendere manus in sancta eorum. ³² Tunc restitit Simon, et pugnavit pro gente sua, et erogavit pecunias multas, et armavit viros virtutis gentis suæ, et dedit illis stipendia: ³³ et munivit civitates Judææ, et Bethsuram, quæ erat in finibus Judææ, ubi erant arma hostium antea: et posuit illic præsidium viros Judæos. ³⁴ Et Joppen munivit, quæ erat ad mare, et Gazaram, quæ est in finibus Azoti, in qua hostes antea habitabant: et collocavit illic Judæos, et quæcumque apta erant ad correptionem eorum, posuit in eis. ³⁵ Et vidit populus actum Simonis, et gloriam quam cogitabat facere genti suæ, et posuerunt eum ducem suum, et principem sacerdotum, eo quod ipse fecerat hæc omnia, et justitiam, et fidem, quam conservavit genti suæ, et exquisivit omni modo exaltare populum suum. ³⁶ Et in diebus ejus prosperatum est in manibus ejus, ut tollerentur gentes de regione ipsorum, et qui in civitate David erant, in Jerusalem in arce, de qua procedebant, et contaminabant omnia quæ in circuitu sanctorum sunt, et inferebant plagam magnam castitati: ³⁷ et collocavit in ea viros Judæos ad tutamentum regionis, et civitatis, et exaltavit muros Jerusalem. ³⁸ Et rex Demetrius statuit illi summum sacerdotium. ³⁹ Secundum hæc fecit eum amicum suum, et glorificavit eum gloria magna. ⁴⁰ Audivit enim quod appellati sunt Judæi a Romanis amici, et socii, et fratres, et quia susceperunt legatos Simonis gloriose, ⁴¹ et quia Judæi et sacerdotes eorum consenserunt eum esse

ducem suum, et summum sacerdotem in æternum, donec surgat propheta fidelis: ⁴² et ut sit super eos dux, et ut cura esset illi pro sanctis, et ut constitueret præpositos super opera eorum, et super regionem, et super arma, et super præsidia: ⁴³ et cura sit illi de sanctis: et ut audiatur ab omnibus, et scribantur in nomine ejus omnes conscriptiones in regione: et ut operiatur purpura et auro: ⁴⁴ et ne liceat ulli ex populo et ex sacerdotibus irritum facere aliquid horum, et contradicere his quæ ab eo dicuntur, aut convocare conventum in regione sine ipso, et vestiri purpura, et uti fibula aurea: ⁴⁵ qui autem fecerit extra hæc, aut irritum fecerit aliquid horum, reus erit. ⁴⁶ Et complacuit omni populo statuere Simonem, et facere secundum verba ista. ⁴⁷ Et suscepit Simon, et placuit ei ut summo sacerdotio fungeretur, et esset dux et princeps gentis Judæorum, et sacerdotum, et præesset omnibus. ⁴⁸ Et scripturam istam dixerunt ponere in tabulis æreis, et ponere eas in peribolo sanctorum, in loco celebri: ⁴⁹ exemplum autem eorum ponere in ærario, ut habeat Simon, et filii ejus.

15

¹ Et misit rex Antiochus filius Demetrii epistolas ab insulis maris Simoni sacerdoti, et principi gentis Judæorum, et universæ genti: ² et erant continentes hunc modum: Rex Antiochus Simoni sacerdoti magno, et genti Judæorum salutem. ³ Quoniam quidem pestilentes obtinuerunt regnum patrum nostrorum, volo autem vindicare regnum, et restituere illud sicut erat antea: et

electam feci multitudinem exercitus, et feci naves bellicas. ⁴ Volo autem procedere per regionem ut ulciscar in eos, qui corruperunt regionem nostram, et qui desolaverunt civitates multas in regno meo. ⁵ Nunc ergo statuo tibi omnes oblationes, quas remiserunt tibi ante me omnes reges, et quæcumque alia dona remiserunt tibi: ⁶ et permitto tibi facere percussuram proprii numismatis in regione tua: ⁷ Jerusalem autem sanctam esse, et liberam: et omnia arma, quæ fabricata sunt, et præsidia, quæ construxisti, quæ tenes, maneant tibi. ⁸ Et omne debitum regis, et quæ futura sunt regi, ex hoc et in totum tempus remittuntur tibi. ⁹ Cum autem obtinuerimus regnum nostrum, glorificabimus te, et gentem tuam, et templum, gloria magna, ita ut manifestetur gloria vestra in universa terra. ¹⁰ Anno centesimo septuagesimo quarto exiit Antiochus in terram patrum suorum, et convenerunt ad eum omnes exercitus, ita ut pauci relictis essent cum Tryphone. ¹¹ Et insecutus est eum Antiochus rex, et venit Doram fugiens per maritimam: ¹² sciebat enim quod congregata sunt mala in eum, et reliquit eum exercitus: ¹³ et applicuit Antiochus super Doram cum centum viginti millibus virorum belligeratorum, et octo millibus equitum: ¹⁴ et circumvit civitatem, et naves a mari accesserunt: et vexabant civitatem a terra et mari, et neminem sinebant ingredi vel egredi. ¹⁵ Venit autem Numenius, et qui cum eo fuerant, ab urbe Roma, habentes epistolas regibus et regionibus scriptas, in quibus continebantur hæc: ¹⁶ Lucius consul Romanorum, Ptolemæo regi salutem. ¹⁷ Legati Judæorum venerunt ad nos am-

ici nostri, renovantes pristinam amicitiam et societatem, missi a Simone principe sacerdotum et populo Judæorum. ¹⁸ Attulerunt autem et clypeum aureum mularum mille. ¹⁹ Placuit itaque nobis scribere regibus et regionibus, ut non inferant illis mala, neque impugnent eos, et civitates eorum, et regiones eorum: et ut non ferant auxilium pugnantibus adversus eos. ²⁰ Visum autem est nobis accipere ab eis clypeum. ²¹ Si qui ergo pestilentes refugerunt de regione ipsorum ad vos, tradite eos Simoni principi sacerdotum, ut vindicet in eos secundum legem suam. ²² Hæc eadem scripta sunt Demetrio regi, et Attalo, et Ariarathi, et Arsaci, ²³ et in omnes regiones: et Lampsaco, et Spartiatis, et in Delum, et in Myndum, et in Sicyonem, et in Cariam, et in Samum, et in Pamphyliam, et in Lyciam, et in Alicarnassum, et in Coos, et in Siden, et in Aradon, et in Rhodum, et in Phaselidem, et in Gortynam, et Gnidum, et Cyprum, et Cyrenen. ²⁴ Exemplum autem eorum scripserunt Simoni principi sacerdotum, et populo Judæorum. ²⁵ Antiochus autem rex applicuit castra in Doram secundo, admovens ei semper manus, et machinas faciens: et conclusit Tryphonem, ne procederet: ²⁶ et misit ad eum Simon duo millia virorum electorum in auxilium, et argentum, et aurum, et vasa copiosa: ²⁷ et noluit ea accipere, sed rupit omnia, quæ pactus est cum eo antea, et alienavit se ab eo. ²⁸ Et misit ad eum Athenobium unum de amicis suis, ut tractaret cum ipso, dicens: Vos tenetis Joppen, et Gazaram, et arcem, quæ est in Jerusalem, civitates regni mei: ²⁹ fines earum desolastis, et fecistis plagam magnam in terra,

et dominati estis per loca multa in regno meo. ³⁰ Nunc ergo tradite civitates quas occupastis, et tributa locorum in quibus dominati estis extra fines Judææ: ³¹ sin autem, date pro illis quingenta talenta argenti, et exterminii, quod exterminastis, et tributorum civitatum alia talenta quingenta: sin autem, veniemus, et expugnabimus vos. ³² Et venit Athenobius amicus regis in Jerusalem, et vidit gloriam Simonis, et claritatem in auro, et argento, et apparatus copiosum: et obstupuit, et retulit ei verba regis. ³³ Et respondit ei Simon, et dixit ei: Neque alienam terram sumpsimus, neque aliena detinemus: sed hæreditatem patrum nostrorum, quæ injuste ab inimicis nostris aliquo tempore possessa est. ³⁴ Nos vero tempus habentes, vindicamus hæreditatem patrum nostrorum. ³⁵ Nam de Joppe et Gazara quæ expostulas, ipsi faciebant in populo plagam magnam, et in regione nostra: horum damus talenta centum. Et non respondit ei Athenobius verbum. ³⁶ Reversus autem cum ira ad regem, renuntiavit ei verba ista, et gloriam Simonis, et universa quæ vidit, et iratus est rex ira magna. ³⁷ Tryphon autem fugit navi in Orthosiada. ³⁸ Et constituit rex Cendebæum ducem maritimum, et exercitum peditum et equitum dedit illi. ³⁹ Et mandavit illi movere castra contra faciem Judææ: et mandavit ei ædificare Gedorem, et obstruere portas civitatis, et debellare populum. Rex autem persequebatur Typhonem. ⁴⁰ Et pervenit Cendebæus Jamniam, et cœpit irritare plebem, et conculcare Judæam, et captivare populum, et interficere, et ædificare

Gedorem. ⁴¹ Et collocavit illic equites et exercitum, ut egressi perambularent viam Judææ, sicut constituit ei rex.

16

¹ Et ascendit Joannes de Gazaris, et nuntiavit Simoni patri suo quæ fecit Cendebæus in populo ipsorum. ² Et vocavit Simon duos filios seniores, Judam et Joannem, et ait illis: Ego, et fratres mei, et domus patris mei expugnavimus hostes Israël ab adolescentia usque in hunc diem: et prosperatum est in manibus nostris liberare Israël aliquoties. ³ Nunc autem senui: sed estote loco meo, et fratres mei, et egressi pugnate pro gente nostra: auxilium vero de cælo vobiscum sit. ⁴ Et elegit de regione viginti millia virorum belligeratorum, et equites: et profecti sunt ad Cendebæum, et dormierunt in Modin. ⁵ Et surrexerunt mane, et abierunt in campum: et ecce exercitus copiosus in obviam illis peditum et equitum: et fluvius torrens erat inter medium ipsorum. ⁶ Et admovit castra contra faciem eorum ipse et populus ejus, et vidit populum trepidantem ad transfretandum torrentem: et transfretavit primus, et viderunt eum viri, et transierunt post eum. ⁷ Et divisit populum et equites in medio peditum: erat autem equitatus adversariorum copiosus nimis. ⁸ Et exclamaverunt sacris tubis, et in fugam conversus est Cendebæus et castra ejus: et ceciderunt ex eis multi vulnerati: residui autem in munitionem fugerunt. ⁹ Tunc vulneratus est Judas frater Joannis: Joannes autem insecutus est eos, donec venit Cedronem, quam ædificavit: ¹⁰ et fugerunt usque

ad tures, quæ erant in agris Azoti, et succendit eas igni. Et ceciderunt ex illis duo millia virorum, et reversus est in Judæam in pace. ¹¹ Et Ptolemæus filius Abobi constitutus erat dux in campo Jericho, et habebat argentum et aurum multum: ¹² erat enim gener summi sacerdotis. ¹³ Et exaltatum est cor ejus, et volebat obtinere regionem, et cogitabat dolum adversus Simonem et filios ejus, ut tolleret eos. ¹⁴ Simon autem, perambulans civitates quæ erant in regione Judææ, et sollicitudinem gerens earum, descendit in Jericho ipse, et Mathathias filius ejus, et Judas, anno centesimo septuagesimo septimo, mense undecimo: hic est mensis Sabath. ¹⁵ Et suscepit eos filius Abobi in munitiunculam, quæ vocatur Doch, cum dolo, quam ædificavit: et fecit eis convivium magnum, et abscondit illic viros. ¹⁶ Et cum inebriatus esset Simon et filii ejus, surrexit Ptolemæus cum suis, et sumpserunt arma sua, et intraverunt in convivium: et occiderunt eum, et duos filios ejus, et quosdam pueros ejus: ¹⁷ et fecit deceptionem magnam in Israël, et reddidit mala pro bonis. ¹⁸ Et scripsit hæc Ptolemæus, et misit regi ut mitteret ei exercitum in auxilium, et traderet ei regionem, et civitates eorum, et tributa. ¹⁹ Et misit alios in Gazaram tollere Joannem: et tribunis misit epistolas, ut venirent ad se, et daret eis argentum, et aurum, et dona. ²⁰ Et alios misit occupare Jerusalem et montem templi. ²¹ Et præcurrens quidam, nuntiavit Joanni in Gazara quia periit pater ejus et fratres ejus, et quia misit te quoque interfici. ²² Ut audivit autem, vehementer expavit: et comprehendit viros, qui venerant perdere eum,

et occidit eos: cognovit enim quia quærebant eum perdere. ²³ Et cetera sermonum Joannis, et bellorum ejus, et bonarum virtutum, quibus fortiter gessit, et ædificii murorum, quos exstruxit, et rerum gestarum ejus: ²⁴ ecce hæc scripta sunt in libro dierum sacerdotii ejus, ex quo factus est princeps sacerdotum post patrem suum.

Bibbia Vulgata Clementina na 1598
Clementine Vulgate of 1598 with Glossa Ordinaria
Migne edition 1880 in Latin

Public Domain

Language: Latine (Latin)

Translation by: Jerome

2014-08-23

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 11 Nov 2022 from source files
dated 9 Oct 2020

7ca33455-379f-554d-a635-9009adbd90c5